MARCH 8, 1968 — No. 843 — 23rd YEAR OF PUBLICATION



CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY



Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

VARIA

Cuba absent

Op de vergadering waar de meeste communistische landen op 23 februari in Boedapest bijeenkwamen schitterde Cuba door haar afwezigheid. En dat nog wel een van Ruslands grote vrienden, die tesamen Amerika met de Russische raketten zo de schrik in de benen hebben gejaagd. Van deze hartelijke samenwerking is niet zoveel meer overgebleven. Cuba is slecht te spreken over Rusland's handelsbetrekkingen met de Zuid-Amerikaanse landen, waaraan trouwens de andere Oosteuropese landen eveneens schuldig zijn. Castro vindt dat er in Zuid-Amerika echter meer Cuba's moeten komen. Laat men overal guerillabenden oprichten om de militaire regeringen in Zuid-Amerika weg te jagen en door communistische te vervangen. Rusland ziet hier echter niet veel heil in. De bekende guerilla-leider Che Guevara is verleden jaar omgekomen in Bolivia. Volgens Rusland zijn de Zuidamerikaanse landen nog niet rijp voor zo'n revolutionaire omwenteling. Bovendien voelt Rusland er weinig voor om al deze economisch kwetsbare landen op de been te houden. Cuba is nu ook nog niet zo'n succes. Het is nog afhankelijk van Russische olie, hoewel men verwacht dat Cuba spoedig zelf olie zal kunnen leveren, maar zover is het vooreerst nog niet. Economisch heeft Cuba de Russische hulp nodig.

De Cubaanse voorstanders van de voorzichtige Russische politiek zijn nu door Castro achter de tralies gezet. Zo handelen de radicalen met de gematigden. Castro voert nog steeds zijn eenhoofdig bewind uit, maar zal toch voorzichtig moeten zijn, want hij heeft al meermalen geprobeerd om handelsbetrekkingen te sluiten met de op-eigen-benen-staande Oosteuropese communistische landen, die zich niet door Rusland laten gezeggen, maar evenmin de Peking-stijl kunnen bewonderen. Zij voelen weinig voor revolutie op grote schaal.

Laten we hopen dat de Zuidamerikaanse landen van deze gelegenheid gebruik maken om, voordat het communisme meer aanhang krijgt, de sociale en economische toestanden drastisch te verbeteren. Gelukkig ziet het er naar uit dat de Zuidamerikaanse landen nu meer gaan samenwerken, wat ook op economisch gebied van groot belang is.

★

Vragen bij de Amerikaanse volkstelling

Eenmaal in de tien jaar worden de neuzen in Amerika geteld. Dit is reeds lange tijd zo het geval. Duizenden gaan de huizen bij langs met vragenlijsten. Elke keer worden er een paar vragen tot de lijsten toegevoegd en elke keer protesteert men tegen de inbreuk op de persoonlijke vrijheid. Men vindt de regering langzamerhand een vervelende wijsneus worden. Voor de nieuwe vragenlijst zijn weer enkele nieuwe vragen opgesteld. Men vraagt: of de inwoners ook lichamelijke gebreken hebben; een lijst van keukengerei; het aantal huizen dat men bezit; hoeveel keren men getrouwd is geweest. Naar de wet is het verboden deze vragen onbeantwoord te laten. Er staat een boete van $100 op of 30 dagen gevangenisstraf. Het is echter niet veel keren voorgekomen dat de straf moest worden toegepast. Meer dan 97% van de bevolking beantwoordt prompt de vragen. Het wordt Jackson Betts, de Republikein in Ohio, deze keer toch wat al te bar. Hij heeft voorgesteld om alleen maar enkele vragen verplicht te stellen, b.v. naam, adres, geslacht, beroep, enz. Want volgens Mr. Betts worden deze toegevoegde vragen alleen maar gesteld om diverse industrieën hiermee een plezier te doen. Want bepaalde gegevens kunnen door de bedrijven tegen betaling van $200 tot $50.000 van het Census Bureau worden verkregen. In 1965 hebben 150 bedrijven hiervan gebruik gemaakt en in 1966 530 bedrijven. Dat is dus een meevallertje voor de Staat, want zo'n volkstelling zal naar schatting in 1970 zo'n $17 miljoen kosten. Men is van plan om deze keer 45 miljoen vragenlijsten per post naar de grote steden te versturen.

Inmiddels is er een verklaring ingekomen over de vragen die aan de lijst in 1970 zullen worden toegevoegd. Men wil graag de hoeveelheid auto's waarover men beschikt weten, teneinde hiermee rekening te houden met het bouwen van nieuwe hoofdwegen; het aantal keren dat men getrouwd is geweest, om gegevens te verzamelen over de geboorte-aanwas; het aantal huizen met betrekking op de regeringssteun aan de steden; omtrent het keukengerei met het oog op de toekomstige watervoorziening en de nodige aanleg van riolering. Of de Amerikanen met deze antwoorden tevreden zijn, dat is een vraag. De persoonlijke vrijheid zit een Amerikaan hoog!

★

De T.V. reclame

Meer dan eens zult U zich hebben geërgerd aan de T.V. reclame. Het ene wasmiddel is nog beter dan het andere en het ene soort asperine stilt de pijn vlugger dan het andere. Toch zit er aan die T.V. reclame nog heel wat vast. Niet ieder bedrijf geeft zo maar $10.000 tot $20.000 voor reclame uit zonder dat hij ervan overtuigd is dat de kijkers in elk geval de reclame zullen onthouden. Het worden dan ook steeds meer de 'professionals' die de reclame opzetten. Veelal wordt de reclame eerst door een groep kijkers getest, die op de koop toe een film mogen zien die later voor de T.V. zal draaien. Zij worden hiervoor meestal uitgenodigd en moeten na het vertonen van de film en de 'commercials' een vragenlijst invullen. Het gaat er bij de adverteerders niet in de eerste plaats om of de kijkers overtuigd zijn dat het geadverteerde product inderdaad het beste is wat men kan kopen. Zolang de reclame dit idee suggereert is men tevreden. Van groot belang is dat men van de kijkers gewaar wordt wat men van de advertentie onthoudt en hoe men er op reageert. Men herinnert zich de reclame omdat het b.v. humoristisch is. De extra lange sigaret (Benson & Hedges 100's) die breekt. Om een ander voorbeeld te noemen. Sego liquid diet food adverteerde op zodanige wijze dat niet allereerst de gedachte van het slanker worden bij de kijker werd opgeroepen, maar voornamelijk werd de aandacht gevestigd op het emotionele effect van het slanker worden. Er wordt dus heel wat psychologie bij de reclame gebruikt. Let U er maar eens op. Dan zult U bemerken dat er heel wat vakmanschap bij de T.V. reclame komt kijken.

Bij ons is het wel alles

by LOUIS M. TAMMINGA

"WEEST NEDERIG!"

Wij worden niet moe elkaar tot nederigheid te manen. Wij zijn bang geworden van de hoera stemming van Dr. Colijn's dagen, toen de twijfel blijkbaar onbekend was in Christelijke kringen. Nu weten we gelukkig wel beter. Wat toen met grote zwier als "Christelijk" werd uitgestald had allerlei klein-menselijke overtonen. Het boekje "Parade der Mannen Broeders" mag het dan wat onbarmhartig aan de kaak stellen, maar wij voelen toch dat de brede Christelijke uiting van de tijd iets arrogants vertoonde, doorspekt met burgerlijke zelfverzekerdheid en vergoding van afgeleide principes. En dus is het nu mode geworden elkaar tot bescheidenheid op te roepen. We doen dit al jaren, maar vinden het steeds weer verfrissend om op het thema terug te komen.

De tweede wereldoorlog en de existentie filosofie hebben grondig met de vooroorlogse zekerheden afgerekend. In 1963 maakten wij een reis naar Nederland en maakten de nationale verkiezingen mee. Het was ons voorrecht om verschillende politieke vergaderingen mee te maken en sprekers te beluisteren. De A.R. en C.H. candidaten vermijdden nauwgezet elke verwijzing naar "de eeuwige zekerheden", ze waren uiterst correct in hun critiek op hun opponenten, zakelijk, hoffelijk, breed en waarderend. Hun eigen pleit werd bijna met verontschuldiging gevoerd. Er was geen uitstalling van Christelijke principes meer. Een candidaat die de steun van de jongeren hoopt te verwerven gebruikt het woord principe niet meer.

En zo zeilen we heerlijk mee met de wind van de reactie. We erkennen blijmoedig dat we het ook niet altijd weten, in feite hoe minder we weten hoe beter. Wij benadrukken, dat de zogenaamde Christelijke levens-uitingen niet van mensverheerlijking ontbloot zijn. En dan manen we elkaar nog maar eens weer toch vooral bescheiden te zijn, want we weten maar ten dele en moeten dus heel veel waardering hebben voor wat onze mede-mensen hebben te zeggen, ook al hebben zij de Bijbel niet zo voor in de mond als wij.

STEMMEN IN NEDERLAND

Er groeit een generatie onder ons op (vlugger dan wij vaak beseffen) die Canadees georienteerd is. Toch speelt onze Nederlandse achtergrond een grote rol. Dus nog even ons oor geneigd naar ons oude vaderland. In Nederland heeft het nederigheidsmotief nog meer om zich heen gegrepen dan hier. Was het vroeger een eer beginselvast te zijn, thans komt men er alleen met "eerlijkheid". Ben Van Kaam prijst A.R. leider Prof. Jelle Zijlstra voor het feit dat hij het A.R. volk van "beginselkrampjes" heeft verlost. In het blad "Regelrecht — Evangelische Orientaties", (Oct.-Dec., 1967) schrijft Van Kaam:

> "Schouten plaatste in zijn jubileumrede de 'universele Christelijk-nationale staatkunde' tegenover socialisme en liberalisme, die 'geen van beiden zijn uitgangspunt in de Christelijke religie willen zoeken'. Sindsdien zijn de naklanken van de antithese in de Christelijke partijen evenwel ver[illegible]. Welke politicus van enige betekenis verdedigt nog in alle ernst dat partijvorming op Christelijke grondslag overal en voor alle tijden en omstandigheden geboden is? In alle grote kerkgenootschappen heeft een lid van een andere dan Christelijke partij thans een formeel erkende plaats. Wat de partijen nog bijeen houdt is vooral het eigen milieu, de vertrouwde sfeer. Maar geen enkele partij durft meer te stellen dat het bij de stembus gaat om het voor of tegen Christus, zoals voor de oorlog met grote vrijmoedigheid geschiedde. In toenemende mate zien we de drie grote Christelijke partijen het accent leggen op hun doelstellingen in plaats van op hun uitgangspunten. Men concurreert met programmas van actie met aan hun eigen milieu associërende symbolen."

Van Kaam signaleert zelfs verdere vervaging van tegenstellingen. Hij herinnert zijn lezers aan de uitspraak van de hierboven genoemde A.R. leider, Prof. Zijlstra, reeds gedaan in 1954, ter gelegenheid van het 75-jarige bestaan van de A.R. partij, "Vandaag zou ik de stelling durven poneren, dat een stijging van de welvaart in Nederland met zeg twintig à dertig procent de nog bestaande verschillen tussen liberalen en socialisten in Nederland volledig zou uitwissen."

ECUMENE EN WERELDNOOD

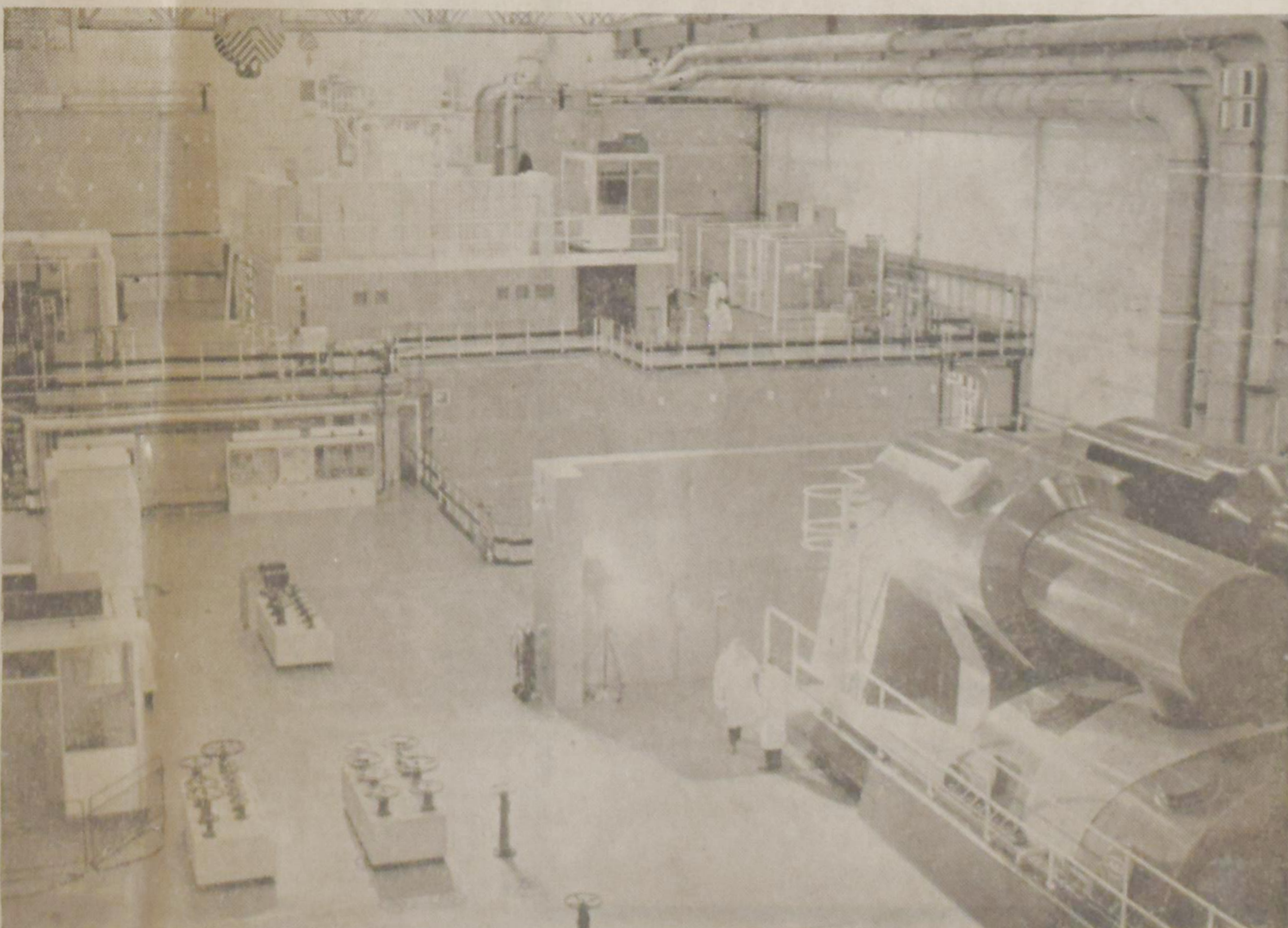
Deze ontwikkeling van vervaging der antithese gaat hand in hand met twee verschijnselen. Eerst: de ecumenische beweging. Men heeft gemeend dat dezelfde zelf-verzekerdheid vooral in de gereformeerde kerk een grote rol gespeeld heeft, en woorden als "tucht" en "zuivere leer" hebben een onaangename klank gekregen onder de na-oorlogse generatie. Men werd geboeid door contacten met andere Christenen; de daad speelde een grotere rol dan de belijdenis. Men wilde leren luisteren en waarderen. Het thetische werd contrabande. Hechte muren, waar men zo lang met vertrouwen tegenaan had geleund, vielen zo maar om. Niet het distinct gereformeerde, maar het samengaan in Christelijke liefde met welwillende anders gezinden spreekt de Nederlandse gereformeerde thans aan. Deze verminderde waardering voor het kerkelijke leerstuk heeft de kijk op het maatschappelijke leven sterk beïnvloed. Het Christelijk politiek beleid werd door de ecumene sterk gewijzigd.

Het tweede verschijnsel dat de voortgang tot bredere algemeenheid in Nederland voortstuwde is het groeiend besef van "internationalisme". Het mag gezegd worden dat Nederland altijd internationaal georienteerd is geweest, maar na de oorlog is het perspectief veranderd. Vraagstukken van oorlog en vrede, kernbewapening, honger en ellende, beheersen het denken van de generatie die meetelt. Het woord "Christelijk nationaal", zo'n geliefkoosde aanduiding voor de A.R. getrouwen, is geruisloos verdwenen. Wie nog mee wil doen denkt in grote vraagstukken en in massale oplossingen. Een nieuw woord veroverde de dag in Nederland: "mondiaal" — op wereldschaal. Maar denk niet gering over het woord "mondiaal". Het woord heeft in Nederland een mystieke klank. Het houdt een geheel nieuwe visie op het wereld-gebeuren in: bewogenheid met het lijden der massa, grootmoedigheid in samenwerking met hen die wij onze "vijanden" noemden, en een opofferingsgezindheid, die korte metten maakt met de principiële scherpslijperij van voorheen.

Afstanden verdwijnen. De omstandigheden in Canada en de Verenigde Staten verschillen van Europa, maar in veel opzichten zijn de grondmotieven en de noden dezelfde. De vorming der geesten beweegt zich in dezelfde richting. Er heerst ontstellende verwarring onder de leiders, ook de geestelijke leiders. De wereldproblemen schreeuwen om antwoorden en

(Vervolg op pag. 2)

In dit nummer



Interieurfoto van de nieuwe Engelse atoomcentrale, die vorige maand door Prins Philip geopend werd. De centrale heeft een uitgaand vermogen van 100 megawatt, dat voor het grootste deel bestemd is voor het nationale electriciteitsnet.

Bij ons is het wel anders

(Vervolg van pag. 1)

daden. De interne ontwrichting wordt steeds onrustbarender. En daar komt maar steeds de onontkoombare vraag: wat doen Christenen daar nu daadwerkelijk aan? Onze overte machteloosheid heeft ongeduldigheid geschapen, met allen die het zo goed wisten maar uiteindelijk geen begaanbare wegen baanden. En zo komen we weer bij ons uitgangspunt terug: velen zijn beu van uiteenzettingen van principes, van ambitieuze programma's, van organiseren, en van de oproep tot actie.

EEN CANADESE STEM

De Heer Paul Tameling somde het nogmaals op in Calvinist-Contact van 26 januari 1968: "**Bij Ons Is Het Ook Niet Alles**". Hij schrijft:

> "Vroeger waren de notabelen de hoge pieten waar ieder tegenop zag, maar boeken en krantenartikelen hebben hen in het zonnetje gezet. Vroeger waren de mensen gauw onder de indruk en lieten zich gemakklijk achter leuzen verzamelen. Vandaag is hier verandering in gekomen. De mensen . . . worden niet warm voordat zij de woorden met daden gepaard zien".

En over daden zelf heeft de Heer Tameling ook nog wel wat te zeggen. Hij schrijft:

> "Wij zullen dan ook eerlijk onze eigen tekortkomingen moeten erkennen. We zullen ons niet moeten schamen voor onze eigen relativiteit.. Wij moeten niet zo hoog van de toren blazen. De Heilige Geest heeft onze lawaaischopperij er heus niet bij nodig. Wij moeten ons wel eens afvragen of er bij ons niet wat te veel vuurwerk is, te veel lawaai, te veel drukte, wat eigenlijk weinig betekent. Zijn we ons wel bewust dat, al zijn we nog zulke serieuze Christenen, het meer dan eens bij het verkeerde eind hebben? Zien we zelf wel . . . dat we zo heel gemakkelijk ons koninkrijk voor God's koninkrijk aanzien? Wij moeten het eerlijk durven zeggen: bij ons in de kerk is het ook niet alles; bij onze Christelijke organisaties is het ook niet alles, enz."

WAT NU? TOCH DOORGAAN!

Wat zullen we nu van dat alles zeggen? Het moet wel benadrukt worden, dat een oproep tot inkeer, nederigheid en bescheidenheid altijd ter harte moet worden genomen. Maar wat dan? Hoe gaan we dan verder? Het Koninkrijk der Hemelen is meer dan bescheidenheid, het is meer dan persoonlijke tekortkomingen zien. Het Koninkrijk der Hemelen houdt ook in fier te zijn, en rechtuit de waarheid en de norm van dat koninkrijk durven te verkondigen. Mozes was ook een nederig mens; hij stelde God voor dat hij, Mozes, maar beter geen lawaai moest maken. Maar God stuurde hem toch. En dan moet Mozes wel hoog van de toren blazen. Zo maar voor het ganse hof in Egypte. En dan stelt hij de dingen angstwekkend scherp. Jona wilde ook liever maar thuisblijven en vooral geen risico nemen. Maar God stuurde hem er op uit. En dan maar in het publiek optreden in een stad die hem heus niet gunstig gezind was. Wij zijn zo ontzaglijk gevoelig geworden voor wat de omgeving van ons zegt. Wij willen vooral niemands gevoelens pijn doen. Nee, de Bijbel vertelt ons zeker niet dat we maar ruw en bot de dingen moeten zeggen, maar de Bijbel windt geen doeken om de grote waarheden van het Koninkrijk. De profeten en apostelen waren ook vreedzame lieden, maar de Geest Gods dreef hen en zij lieten de koninkrijkboodschap helder klinken. In paleizen te Samaria en op de Areopagus in Athene.

Natuurlijk, wie zou niet respect hebben voor de oproepers tot meer bescheidenheid onder ons? Elk eerlijk Christen kent de pijnlijke beperktheid van ons persoonlijk Christen zijn. Wat maken we veel fouten, wat schieten we veel te kort! Maar laten we toch ook vasthouden de bijbelse grootsheid die de zaak van Christus door de eeuwen gesierd heeft. De afval heeft ontstellende afmetingen aangenomen in onze wereld. Laten we niet vergeten, dat de schrikwekkende ontkerstening van onze dag (ook) het gevolg is van de heidense relativiteitsgedachte. Het neemt veel zekerheid, veel roepingsbesef om daar tegen in het evangelie uit te dragen, in kerkwerk, in evangelisatie, in Chr. onderwijs en in Christelijke organisatie. Wij komen er niet meer met kleine opinies; alleen mensen met overtuiging kunnen leiding geven. Laten we niet vergeten dat in onze kleine nederigheid ook een groot stuk arglistigheid kan schuilen. Wij kunnen ons er achter verschuilen en uiteindelijk niets doen. Een ieder die zijn plaats inneemt in kerk en Christelijke organisatie heeft wel de mensen ontmoet, die prat gaan op de betrekkelijkheid der dingen en nergens voor warm lopen. Ze kijken maar wat neer op de harde werkers, en noemen hen "ijveraars", terwijl ze zelf niets doen. Het is niet (meer) zo dat onze zwakheid in te veel overtuiging ligt. Die tijd is gans voorbij. Onze zwakheid is dat wij niet meer gegrepen worden door de enorme zekerheden van het Woord en de Geest. Een ieder zal het eens zijn met Tameling als hij zegt dat de Geest onze lawaaischopperij niet nodig heeft, dat is nogal duidelijk, maar, hallelujah, Hij wil ons wel gebruiken, Hij heeft ons wel nodig, Hij schakelt ons wel in, en Hij verheelt niet dat er een bittere strijd te voeren is. Mensen die liever wat sceptisch critiseren, en aan de zijkant staan, vinden het dan heerlijk om artikel na artikel te lezen met vermaningen aan het adres van de mensen die het werk doen en dus ook de fouten maken. Worden we niet te veel doordrenkt met de geest der minderwaardigheid? Straks schamen we ons nog Calvinist te zijn. Een verlammende kleurloosheid heeft zich meester gemaakt van ons.

GROOT IN HET KONINKRIJK

In dit alles moeten we vragen wat God ons nu opdraagt. Dat kunnen we als we naar het Woord van God gaan. Dan valt het steeds weer op dat God ons grote dingen opdraagt. Wat een duidelijke taal spreekt het Evangelie. En waarom zou het ook niet? God maakt, redt, en regeert de wereld in Zijn Zoon. Wij, als Zijn kinderen, (ofschoon zwak en zondig), zijn niets minder dan koninkrijk-burgers, kinderen van de Vader. De eisen van dat Koninkrijk komen in klare taal tot ons. Paulus was diep doordrongen van zijn eigen zwakheid (zie Romeinen 7), maar hij deinsde er niet voor terug om in Thessalonica heel duidelijke en zekere taal te spreken. (Zie Handelingen 17). Zo erg zelfs, dat men hem verweet dat hij de wereld op zijn kop zette (17:6). Het opmerkelijke is dat deze opzettende werking het gevolg is van de eisen van "een ander koning, Jezus . ." (17:7).

In Ephese is het precies zo. In zijn brief aan de kerk van Ephese spreekt Paulus over de wapenrusting; hij daagt de gelovigen uit niet bang te zijn diep te tasten in Christus' arsenaal: "Voorts, weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht, doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen stand houden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te strijden tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis . . . Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden. Stelt u dan op, uw lendenen omgord met waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid . . ." (Ephese 6).

Ja, laten we maar de balans opmaken. Wij zijn zondig, blind, beperkt, trots, klein in getal en ruzie maken ligt ons, wij zijn in onszelf pedant en arrogant! Maar daarmee is het laatste woord niet gezegd. Dan begint het pas! Want onze Koning is zo groot! En Hij heeft zich niet geschaamd ons Zijn vrienden te noemen, medeburgers van een groot Rijk. En daarom moeten we weer de trage knieën sterken. Rondom ons is een wereld en maatschappij, losgescheurd van de Heer, een wereld in tranen en bloed. Wij zijn daar deel van. Satan gaat rond als een briesende leeuw, en als een engel des lichts. En wij hebben lang alle antwoorden niet, maar wel het grote Antwoord. En laten we zeker getrouw blijven aan het weinige waarover de Meester ons gesteld heeft. En dan moeten we de waarheid *poneren!* Dan moeten we die ook verdedigen. Dat doen we met dezelfde aarzeling die Mozes kenmerkte, maar er zal een tijd moeten komen dat we woorden van het Koninkrijk uit durven roepen: "Laat mijn volk gaan!" En er zullen ook mensen uit moeten gaan onder ons, die ons willen begeesteren voor de Heer. Dan is het heel gemakkelijk om een etiket op die mensen te plakken: lawaaimakers, vuurwerkmakers . . . .Zijn wij te zelfverzekerd? Misschien, maar hebben we in deze dag van onzekerheid nog meer twijfel nodig? De leiders van het Christelijk onderwijs, ja alle onderwijzers en onderwijzeressen, hebben hun problemen, zij kennen de menselijke beperktheid beter dan wie ook onder ons, maar ze geven niet op, want ze hebben hun scholen gebouwd op zekerheden, op grondslagen waaromtrent niet te twijfelen valt . . . . En dat geldt ook voor andere Christelijke organisaties.

Nog een kleine illustratie. Ik heb ouders gekend, die hun jochie maar steeds berispten, steeds maar maanden toch voorzichtig en stil te zijn, steeds maar voorhielden dat hij lief moest zijn, vooral niet vechten en geen lawaai maken. Dat jochie is vandaag een saaie knul, zonder overtuiging, vol schroom, en zonder enige lust in het leven.

Ja, nogmaals, laten de getrouwen toch nederig zijn, het is allemaal door genade, en wij hebben God niets uit onszelf aan te bieden. *Maar daarnaast houd ik vol dat het beter is om één Luther te hebben die vecht en fouten maakt, dan honderd zoals Erasmus, die geen fouten maakt, zonder meer.*

Want als de liefde van Christus ons dringt, als wij Zijn wil zoeken voor dit leven, als wij de strijd van het Koninkrijk niet willen mijden, en bereid zijn elkaar daarin hartelijk lief te hebben, en naar de Geest willen luisteren, en naar elkaar, welnu, dan zullen we nog wel fouten maken, *maar dan is het bij ons toch wel alles!*

ANTWOORD:

Slechts een enkele opmerking n.a.v. dit artikel.

1. Waarom heeft Rev. L. Tamminga niet vermeld dat ik schreef: "Toch geloven we dat bij Christus wel alles is" en "Het wordt ook zo moeilijk (om als christenen in deze wereld te leven) omdat wij *tegen* de opinie van 'men' beweren dat het toch belangrijk is wat je gelooft, ook al leef je zelf niet altijd in overeenstemming met je overtuiging"? Ik eindigde zelfs met de woorden: "Op sommige schilderijen van de geboorte van Jezus valt het licht op het kind Jezus. Maria en Jozef staan in de schaduw. Hoe meer *wij* in de schaduw staan, hoe meer het licht valt op *Christus*". Het gaat mij dus terdege niet om het verdoezelen van *deze* zekerheden. Van ons zelf moeten we echter eerlijk erkennen dat wij zwak zijn.

2. Op dit punt heerst er bij ons veel misverstand. Sommigen menen dat wanneer wij onze fouten erkennen, wij het gevaar lopen het fundament, waarop wij staan, te ondermijnen. Dit behoeft toch werkelijk niet zo te zijn. Indien ouders hun zwakheden tegenover hun kinderen erkennen, breken ze daardoor het gezinsleven af? Anderen vinden dat we, indien we b.v. een critische opmerking maken over de christelijke school, de tegenstanders hiervan in de kaart spelen. Wordt de christelijke school, om even bij dit voorbeeld te blijven, er beter van wanneer we ongezonde situaties laten voortgroeien? Zouden de tegenstanders dan niet meer stof tot critiek hebben?

3. Persoonlijk geloof ik dat wij in de praktijk (theoretisch niet) wel eens te weinig rekening houden met de *werkelijkheid van de zonde.* De zonde zal op *deze* aarde ons altijd vergezellen. Wij moeten daarom de zonde *aanvaarden*, wat iets anders is dan ons bij de zonde *neerleggen.* Wij zullen daar rekening mee moeten houden. Want tot op zekere hoogte wordt het uitvoeren van onze christelijke taak in deze wereld door de werkelijkheid van de zonde *belijnd.* Wij kunnen de harten van de mensen niet veranderen, de secularisatie niet stopzetten, enz. Onze taak is daardoor beperkt en we zullen niet meer hooi op de vork moeten nemen dan we kunnen. Wij behoeven de wereld niet te *redden*, maar we moeten we wereld laten zien wat het christelijk geloof betekent voor het leven. Wij moeten *tekenen* oprichten van het komende Koninkrijk. Veel meer kunnen we al niet doen.

4. Aangezien wijzelf zondige mensen zijn en veel principes door ons zelf van de bijbel *herleid* zijn, maken wij meer dan eens fouten. Wij zien veel voor principes aan wat in werkelijkheid geen principes zijn. Inderdaad hebben wij nogal eens last van principekrampjes. Dat wordt m.i. helemaal zo wanneer wij heel ons leven vastklemmen in een filosofisch systeem, dat men met goddelijke autoriteit dekt. Wee hen, die daartegen wat durven te zeggen! Wij moeten bovendien eens leren dat anderen ook meer dan eens een waarheid naar voren brengen, ook al staan ze niet op een christelijke grondbasis. *Alles* wat de mens doet is niet bepaald door zijn overtuiging. Bij heel wat zaken, ook in de politiek en in het sociale leven, gebruiken we 'common sense'.

Wat meer zelfkennis en werkelijkheidszin zou ons geen kwaad doen; het evangelie evenmin.

P.T.

NIEUW KERKGEBOUW VOOR DE CHRISTIAN REFORMED CHURCH IN CHATHAM, ONTARIO

Het was voor de leden van de Grace Christian Reformed Church te Chatham en vreugdevolle avond toen zij op 22 februari jl. hun nieuwe kerkgebouw oficiëel in gebruik konden nemen. Na gedurende drie jaar kerkdiensten in andere gebouwen te hebben gehouden, eerst in de Masonic Lodge; daarna in de Calvin Christian School en tenslotte ruim een jaar in het kerkgebouw van de First Chr. Ref. Church, was men blij een eigen kerkgebouw te hebben Een jaar geleden werden de kerkbouwplannen aangenomen en al spoedig werd met de bouw begonnen.

Velen gaven blijk van hun belangstelling. Behalve leden van de Grace Chr. Ref. Church waren ook vele leden van de First Chr. Ref. Church bij de opening aanwezig om te delen in de vreugde.

Nadat Mr. B. Osterbrook, de voorzitter van de bouwcommissie, een overzicht van de bouw van de kerk had gegeven en de sleutels aan Rev. J. B. Vos had overhandigd, sprak de plaatselijke predikant enkele woorden naar aanleiding van Efeziërs 2:8.

Daarna werden toespraken gehouden door Rev. Stehouwer namens de Free Chr. Ref. Church; Rev. Van Farowe namens de Ref. Church. Rev. Heersink namens de zustergemeente te Blenheim en namens de classis; Rev. Gomph, predikant van de Baptist Church namens de Ministerial Association; en Alderman H. Denkers namens het gemeentbestuur. De burgemeester was verhinderd aanwezig te zijn. Nadat enkele woorden door de predikant van de moedergemeente, Rev. J. W. VanWeelden, waren gesproken, bood de First Chr. Ref. Church een avondmaalstafel aan. Tijdens de dienst zongen de Choraliers o.l.v. Mr. Don Holwerda enkele liederen.

Velen maakten van de gelegenheid gebruik om het nieuwe kerkgebouw na de dienst te bezichtigen. Het kerkgebouw biedt plaats voor 460 kerkgangers en in de basement bevinden zich verschillende lokalen voor zondagschool en de diverse verenigingen. De kosten komen op een bedrag van $140.000. De diensten worden van nu af aan om 10 uur (voorheen was het 8.30 uur) en om 5 uur gehouden.

De gemeente, die drie jaar geleden met zo'n 40 gezinnen werd geïnstitueerd en is uitgegroeid tot 80 gezinnen, kan in haar nieuwe kerkgebouw nu al haar activiteiten ontplooien.

A. Bisschop

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Calls received

Neerlandia, Alta., Rev. J. Groen of Kentville, N.S.

Calls declined

Dunnville, Ont., Rev. J. W. Postman of Winnipeg, Man.

Dresden, Ont., Dr. L. Praamsma of Fruitland, Ont.

FREE CHRISTIAN REF. CHURCH

Calls declined

St. Thomas, Ont., Rev. J. Westerink of Kerkwerve, The Netherlands.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY



P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Assistant Editor: Paul Tameling.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

ERE-BURGERS VAN HET KONINKRIJK

Zes namen zijn toegevoegd aan de lijst van degenen, die voor het geloof in Jezus Christus gestorven zijn. Zes namen van mensen, die wij niet kennen, maar die toch bij ons behoren, of liever, tot Gods gezin behoren: Ruth Wilting, Robert Ziemer, C. Edward Thompson, Ruth Thompson, Leon Griswold and Carolyn Griswold. Wij lezen deze namen voor het eerst, maar het zijn onze broeders en zusters, en nu zijn zij bij Jezus. Zij horen en zien nu dingen, die geen oor heeft gehoord en die geen oog heeft gezien.

Deze zes zijn gestorven als martelaren voor hun geloof, toen de Viet Cong terroristen hun Tet lunar Nieuwjaarsoffensief uitvoerden. Elders in dit nummer geven wij een kort artikel van deze ramp.

Een ramp?

Dat hangt er maar van af hoe men dit ziet. Neen, wij bagatelliseren de droefheid niet, die de drie Ziemer kinderen en de vijf Thompson kinderen dragen moeten, die hun vader en ouders op zo'n verschrikkelijke wijze moeten missen. Dat leed is moeilijk te beschrijven.

Maar is het een ramp?

De zendelingen werken voor de Christian and Missionary Alliance (CMA), welke organisatie zeer intensief zendingswerk verricht, doch die sinds 1900 een dergelijke slachting niet heeft meegemaakt. Voor de CMA was het een verschrikkelijke tijding. Deze organisatie werkt op verschillende plaatsen in de wereld en is steeds bedacht op gevaar voor haar zendelingen. Het zorgen voor eigen veiligheid behoort bij de training voor het zendingsveld. Maar daarom is een aanslag van dit formaat wel een verschrikkelijk gebeuren.

Maar is het een ramp?

Het is nu 2000 jaar geleden, dat de Heiland Zijn Nieuw-Testamentische Kerk institueerde. In die 2000 jaar zijn er al heel wat van Zijn discipelen gevallen. Het is begonnen met Stefanus en Jacobus en het heeft zich in de loop der historie telkens herhaald. Maar iedere keer, dat er martelaren stierven is de kerk niet teruggezet, maar heeft zij een "boost", een uitbreiding beleefd.

De zes namen van hen, die door de Viet Cong zijn neergeschoten, zijn toegevoegd aan de lijst van "ere-burgers" van het Koninkrijk Gods.

Het is alsof de Satan even de vrije hand werd gelaten en het leven van die zes kon benemen. Met de hand op de mond hebben wij iets van wrevel voelen opkomen over dit duivels gebeuren. Maar Christus heeft gezegevierd. "Hoe kostelijk is in Gods oog de dood van Zijn gunstgenoten."

Wij kleineren het verschrikkelijke van het gebeuren in Ban Me Thuot (Viet Nam) niet. Wij kunnen ons er in onze rustige samenleving haast geen voorstelling van maken, wat het moet zijn als Viet Cong terroristen toeslaan. En laat niemand iets van de ernst van dit gebeuren weghalen, omdat deze Christenen niet denken zoals wij denken. Omdat zij geen Calvinisten waren. Want God heeft er anders over gedacht. God heeft hen thuis gehaald, bij Zijn Zoon. Die zes zijn aan de macht van de Satan ontrukt. Zij hebben een nieuwe naam ontvangen en hun is een witte mantel van gerechtigheid omgehangen.

D.F.



RECLAME

Het wordt toch echt wel moeilijker om als Christen tegen de stroom te blijven oproeien. Wij merken daar iets van als wij onder het genot van een kop koffie met elkaar de wereldsituatie bezien. Wij hebben het met elkaar dan al gauw over de dingen, die in het oog springen: de oorlog in Vietnam, waar maar geen einde aan komt. Of de binnenlandse politiek, die zo hopeloos verward is. Of de losbandigheids-strijd van de hippies, waaraan sommigen van onze eigen jongemensen hier en daar ten prooi vallen. Of de onrustbarende stijging van overvallen en andere misdaden. Dat zijn allemaal dingen, die je ziet en waar de krant je dagelijks met de neus bovenop drukt.

Maar intussen hebben wij haast niet in de gaten, dat de duivel ook nog andere pijlen op zijn boog heeft. Hij valt ons niet alleen aan in de dingen, die zo duidelijk in het oog springen als aanslagen op het Koninkrijk van Jezus Christus. Die duidelijke dingen zien wij wel, en daar willen wij ons met Gods hulp wel tegen wapenen.

Maar er zijn ook andere aanslagen, die niet zo opvallen. Die in een keurige verpakking tot ons komen en hun werk doen, zonder dat wij ons ervan bewust zijn.

Wij hebben eens een willekeurig nummer van een willekeurig tijdschrift genomen en hebben speciaal aandacht aan de advertenties gegeven. Hier zijn de beginregels van zulke advertenties.

Een handelaar in thee adverteert met "It's easy to win your own lifetime income. $200 a month for life." "Double your chances for family success," zegt een organisatie die schriftelijke cursussen verkoopt. "Is the taste of the good life passing you by?" vraagt een broodfabriek. "The good life is happening through Life Insurance" vertellen de levensverzekering-maatschappijen. "In . . . (de naam van een vacantieoord) you're 700 miles from everything that bothers you," is de slogan van een reisagentschap. "Could you use an extra $25 next month?" is de vraag van een tijdschrift. "You may already have a winning Lucky Number in the Five Million Sweepstakes" suggereert een grammofoonplatenfabrikant.

De "trend" is wel duidelijk. Of je nu thee koopt of een grammofoonplaat,of je nu levensverzekering neemt of een bepaald soort brood eet, of je vacantie in en ver verwijderde plaats doorbrengt, het is alles doorkruid van het thema: het leven kan mooi zijn en er is geen vuiltje aan de lucht. Je hoeft er bovendien bitter weinig voor te doen. De mensen wordt aangeraden de schoonheid van het leven te grijpen: het ligt in de advertenties (met prachtige foto's) uitgestald.

En we lezen die reclame en het stemt ons prettig. Wij worden in een gezellige stemming gebracht en het werkt. Zeker werkt het. Anders zouden die advertenties niet met de regelmaat van de klok terugkeren in de tijdschriften.

Iemand behoeft geen pessimist te zijn om de voosheid van zulke reclame te ontdekken. Het wordt ons keurig voorgeschoteld en het glijdt heel gemakkelijk ons voorstellingsvermogen binnen, maar in feite is het leven zo niet. Mijn gezinsleven slaagt niet als ik een cursus volg en een goed leven komt niet door een bepaald soort brood te eten. Het is een leugen, dat de zin van het leven en de rijkdom van een mensenbestaan wordt teweeggebracht door levensverzekering of door een grammofoonplaat.

Wat in dergelijke reclame gedaan wordt is een appeleren op begeren, jaloezie, op de ijdelheid van de mensen, teneinde meer winst te maken, grotere omzetten te boeken en de zaken uit te breiden. Er wordt gesuggereerd dat door deze en dergelijke dingen te kopen men zijn leven of zijn gezin gelukkig kan maken. Men wil die dingen hebben want men wil gelukkiger worden. Trapsgewijze gaat dat zo. Als men het ene heeft, dan moet het andere komen. Men gaat om loonsverhoging vechten, niet in de eerste plaats omdat dit redelijk verantwoord is, maar om meer te hebben. En men neemt, als men kan, er een ander baantje bij om nog meer te krijgen. Want het is begeerlijk om een kleuren-t.v., een extra auto, een mooie fridge, een goede levensverzekering, een mooie vacantie, enz. te hebben.

Daarmee is niet gezegd, dat er op zichzelf in die dingen iets verkeerds zit. Natuurlijk niet. De levensverzekering heeft onschatbare diensten bewezen en wij zouden het in dit land niet kunnen doen zonder een fridge. Maar de wijze waarop het wordt aangediend, de wijze waarop wij de reclame absorberen, is verkeerd. Het zijn noodzakelijke dingen, op zichzelf beschouwd, maar zij maken het leven niet wat het leven moet zijn.

Goede reclame maken is een kunst. En wanneer iemand in de reclame de kans ziet om de mensen te doen geloven, dat door zijn product te kopen of van zijn diensten gebruik te maken, zij een levensvolheid krijgen en van het leven kunnen genieten, dan heeft hij in de roos gemikt. Die heeft de juiste snaar geraakt, waardoor hij verkopen kan.

Zulke reclame is misleidend. Zij die ze maken, misleiden talloze medemensen. En zij die misleid worden, verwachten een betere wereld van iemand anders dan van God. En daarom is het afgoderij. Want afgoderij is, om met de Heidelbergse Catechismus te spreken, zijn vertrouwen stellen in plaats van op de enige ware God, die Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard, op iets anders.

D.F.

DE HOMOSEXUELE NAASTE

③

De Oorzaken

a. Aanleg.

De vraag die steeds weer naar voren komt in de bespreking van de homosexualiteit, luidt: Zijn er mensen die zo geboren worden? Zijn er homosexuelen die zo aangelegd zijn? De vraag op zichzelf is al niet erg duidelijk. Wat is "zo" aangelegd? Men bedoelt daarmede meestal mensen die uiterlijk de geslachtskenmerken vertonen van de ene sexe, maar die innerlijk besnaard zijn gelijk de andere sexe. Zijn er mensen die uiterlijk "man" en innerlijk "vrouw" zijn en andersom?

Velen onzer lezers zullen zich uit de plantkunde herinneren dat er kruisbestuivers en zelfbestuivers zijn. Om vrucht te zien van een bepaalde plant of boom is het in sommige gevallen nodig twee exemplaren van verschillend "geslacht" te hebben, terwijl in andere gevallen dezelfde plant zowel "mannelijke' als "vrouwelijke" bloemen hebben.

In de dierenwereld spreekt men van de zogenaamde hermaphrodieten, waaronder men eigenlijk verstaat dieren met geslachtskenmerken van beide sexen. Maar ook in de dierenwereld is de tweeslachtigheid niet zo'n eenvoudige zaak. We noemen dan wel tweeslachtig wat eigenlijk pseudo-tweeslachtig moet heten. Voorbeelden te geven, zou ons hier te ver voeren. De omweg mag niet te lang worden.

Men weet nu dat de mens in zijn celkern 46 chromosomen heeft, die zich rangschikken in 23 paren. Een paring in de celkern, zou je dat kunnen noemen. Een voortzetting van de bevruchting tot in de conceptie. Een heel interessante vraag in dit verband is, wanneer de bevruchting heeft opgehouden en de conceptie zich heeft voltrokken. Maar ook op deze vraag, die o.a. voor het probleem van de **abortion** (abortus provocatus) van groot belang is, gaan we thans niet dieper in.

Nu bepaalt een van die paren van chromosomen het geslacht van het kind. Is de formule XX dan is het een meisje, maar is het XY dan is het een jongetje. De vrouwelijke eicel heeft alleen X chromosomen. Het geslacht wordt dus bepaald door de mannelijke zaadcel, niet door de vrouwelijke eicel. Toen de Sjah van Perzië zijn eerste vrouw wegstuurde, omdat ze hem alleen dochters baarde, maakte hij een droevige fout; een vergissing die zich soms herhaalt bij mannen die het hun vrouw kwalijk nemen, dat het weer een meisje is.

Wij leven in een wereld waarin de orde verstoord is. Dat geldt nu ook voor de sexuele orde. Alles is niet altijd zo netjes verdeeld als in de formule XX (meisje) en XY (jongetje). Er zijn pseudo meisjes en pseudo jongetjes. Veel dokters kunnen verhalen vertellen over gevallen, waarin het vaststellen van het geslacht uiterst moeilijk was. Er zijn ook gevallen bekend dat mensen van geslacht wisselden. Sommigen werden jarenlang beschouwd mannelijk te zijn, maar bleken later vrouwelijk en voelden zich — begrijpelijkerwijs — bevrijd toen ze zich niet langer als man behoefden te kleden en te gedragen, maar ook vrouw mochten zijn in hun hele gedrag. Ik zei, dat zulk personen van geslacht wisselden. Maar dat is eigenlijk niet juist. De burgerlijke stand veranderde de m van **male** in een f van **female** of andersom, maar innerlijk veranderde er niets in die personen. Wat is sexe? Het kan slaan op de formulieren van de burgerlijke stand, het kan ook een aanduiding zijn van de vorm van de geslachtsdelen, het uitwendig voorkomen, of het kan slaan of de formule in de celkern, op de **genen** in de zaadcel, op de innerlijke gonades of geslachtsklieren, of op de innerlijke besnaardheid, het psychisch geslacht. En misschien zijn er nog meer mogelijkheden.

Keren we nu terug tot die formule van de **genen** (**genes**). Er zijn bevruchte eicellen bekend waarvan de chromosomen-structuur uitgedrukt kan worden in de formule XXY. Hier waren dus niet 46 maar 47 chromosomen aanwezig in de bevruchte eicel. Er is dus òf een X òf een Y te veel. Er is een onregelmatigheid. Het gedrag en optreden van een mens met een XXY formule blijkt overwegend mannelijk te zijn. Of: een Y is twee XX te sterk. Wat zei Salomo ook weer in dit verband?

Er zijn ook gevallen waarin er een chromosoom te weinig is, juist die van het mannelijk geslacht. Het laatste paar is dus onvolledig en de formule is X of, zoals men gewoonlijk schrijft, XO. Het kind dat zich met zo'n formule ontwikkelt, blijkt vrouwelijk te zijn, hoewel er een X ontbreekt. En sinds de orde radikaal verstoord is, zijn er ook mensen, die als een mozaiek zijn: ze hebben cellen van de XXY en van de XO soort. Er zijn dus gevallen waarbij we niet meer weten of het genetisch geslacht mannelijk dan wel vrouwelijk genoemd moet worden. Maar het lijkt me niet juist in deze gevallen van tweeslachtigheid te spreken (hermaphrodieten). Liever wou ik een term als gemengdslachtigheid aanvaarden.

Maar de vraag waar het in dit verband op aan komt, is of de homosexueel ook een genetisch verschillende formule heeft dan de heterosexueel. Op deze vraag heeft de wetenschap van de genetica nog geen bevestigend antwoord gegeven.

Dr. M. Zeegers schrijft in zijn artikel in "De homosexuele naaste" (en ik heb verschillende gegevens aan dat opstel ontleend): "Voor zover totnogtoe bekend, is er geen reden, de homosexualiteit in verband te brengen met . . . stoornisen in de aanleg van het geslacht" (blz. 65).

De vraag of er mensen zijn, die homosexueel **geboren** worden, kan dus niet door "eenvoudig" laboratorium-onderzoek beantwoord worden. Daarmee is de mogelijkheid echter niet geheel uitgesloten dat we nog eens een bevestigend antwoord op deze vraag moeten geven. In zekere zin is het een gelukkige omstandigheid dat voor zover bekend homosexuelen genetisch niet anders zijn dan heterosexuelen. Dit maakt de kans op korrektie of genezing veel groter. Hiermee wil ik niet zeggen dat elke homosexueel "genezen" kan worden in die zin dat hij een volledig heterosexueel leven gaat leiden. Ook hier zouden we om alle misverstanden af te snijden eigenlijk nauwkeuriger moeten formuleren, maar dat is in een krantenartikel niet wel mogelijk. In ieder geval zal de strekking van het betoog wel duidelijk zijn en wie er meer van weten moet, zal zich toch tot deskundigen moeten wenden en niet kunnen vertrouwen op zijn eigen begrijpen van het eigen probleem uit een algemeen gesteld artikel. Ik kom hier later nog nader op terug.

Voor vandaag laten we het hierbij. Sinds het niet zeker is, dat mensen homosexueel geboren worden, moeten we ons onderzoek dus verder uitstrekken. We zullen vervolgens het gezin en de sociale omgang bespreken.

R. Kooistra.

ENIGSTE ANTI-VETZUCHT FORMULE:

EDH, EET DE HELFT

IS VET VERDRIET?

(DK) Kiel — Overal waar de mensen geen honger behoeven te lijden, zijn zij geneigd om juist in het tegendeel te vervallen: zij worden dik. Te dik. In de bondsrepubliek lijdt goed een derde gedeelte van de totale bevolking aan vetzucht Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog waren er precies 10 procent van alle Duitsers, die er een dergelijke kwaal op na hielden. Dat er tussen vetzucht en betere voeding verband bestaat, behoeft nauwelijks te worden opgemerkt. Te groot lichaamsgewicht betekent zo goed als altijd: verkorte levensduur. Hart-, vaat- en bloedsomloopstoornissen nemen in het geval van vetzucht zo goed als altijd toe. Ook nieraandoeningen en suikerziekte gaan hand in hand met vetzucht. Als iemand bijvoorbeeld 5 kilogram meer weegt dan de doorsnee van zijn leeftijdsklasse, heeft hij al 8 procent meer kans op een vroegtijdige dood dan normaal. Naarmate zijn lichaamsgewicht meer afwijkt van de doorsnee, neemt deze kans uiteraard toe. In het geval van 20 kilogram "teveel" bedraagt deze droeve waarschijnlijkheid reeds 50 procent meer dan bij normaal gewicht. Enzovoort: steeds waarschijnlijker en steeds droefgeestiger. Inplaats van 100 personen overlijden in deze kategorie rond 216 "dikzakken". Gewoonlijk is de oorzaak: hartaandoeningen of hersenbloeding.

Deze diep treurige feiten werden onlangs door professor Dr. Ludwig Weissbecker, de directeur van de medische kliniek in Kiel, tijdens een farmaceutisch vakcongres in Merano bekend gemaakt. Deze bijeenkomst ging vooral over de vraag, of medicamenten tegen dikworden helpen. De wetenschap ziet er niks in, maar de fabrikanten en verkopers van dergelijke middelen varen er wel bij. Ook de overige methodes tegen overmatig lichaamsgewicht blijken wetenschappelijk uiterst onbetrouwbaar.

Bij masage is er in feite slechts één, die op gewichtsvermindering mag bogen. En dat is de masseur. Aldus professor Weissbecker. Vetkussens vallen niet weg te masseren, ook al beweert de reclame voortdurend het tegendeel. Ochtendgymnastiek en wandeltochten hebben evenmin enige directe invloed op het lichaamsgewicht. Als men het genot van een enkele kilogram boter teniet wil doen, zou hij officieel 200 kilometer moeten wandelen. Zonder te eten en in zeer snel tempo. Of anders: men zou rond 10 uur achter elkaar in volle galop paard moeten rijden. Ook kan men als tegenhanger tot de voornoemde hoeveelheid boter 16 uur zonder enige onderbreking de foxtrott dansen of 30 uur Beethoven spelen. Dat zijn op zijn minst erg ingewikkelde methodes. Weissbecker ziet in feite slechts één werkelijk effectief middel: minder eten. Het beoefenen van sport heeft in dit opzicht alleen zin als de beoefenaar inderdaad geweldige prestaties wenst te leveren. Voor de meeste mensen is dit dus niet het ideale recept. Men zou dagelijks talloze uren sport moeten beoefenen voor er enig direct effect valt te bespeuren. Zwemmen is in dat geval wel de beste sport, aangezien men hierbij niet alleen energie verliest, maar ook een grote hoeveelheid calorieën aan het koude water kwijt raakt. Maar ook dan moet men weer uren achtereen aan de gang blijven, wil er van enig effect op het lichaamsgewicht sprake zijn. Volgens dezelfde methode kan men zich ook blootstellen aan de vorst om slank te worden, maar ook dat zal wel nooit tot de praktijken van alledag gaan behoren. Toch moet er worden vastgesteld, dat het beoefenen van sport gewoonlijk wel indirect invloed op het lichaamsgewicht uitoefent. Sport levert namelijk een soort "lichaamsgevoel op, een soort fysiek bewustzijn, dat door elk overbodig pond wordt geïrriteerd.

'Laxeermiddelen

De door de industrie geprezen afslankingsmiddelen zijn meestal niets anders dan hele gewone laxeermiddelen. Het verlies van water en zout levert echter gewoonlijk slechts een soort schijnvermagering op. Ook de sauna veroorzaakt uitsluitend het verlies van vocht, maar geen ontvetting. Bovendien is de sauna nogal een opgave voor de bloedsomloop. Schildklierpreparaten zijn meestal weinig effectief en bovendien niet ongevaarlijk. Ook andere hormoonpreparaten leveren over het algemeen nauwelijks iets tastbaars op. Overblijven: preparaten, die het hongergevoel ongedaan maken. Zij berusten op de formule, die ook professor Weissbecker propageert: "EDH", oftewel "Eet de Helft". Een andere slankheidskuur bestaat er in feite niet. De EDH-middelen zijn door de bank stimulerende substanties, die de sympathiconus tot grotere activiteit aan zetten. De sympathicus-zenuw voert de stofwisseling op, terwijl zijn tegenhanger in het vergetatieve zenuwstelsel, de vagus, juist ter bewerkstelling van rust en opbouw dient. Sympathiconie tempert de eetlust. Bij gebruik van stimulerende middelen wordt men vaak geconfronteerd met nervositeit en andere ongewenste bijverschijnselen, die soms min of meer gevaarlijke vorm aan kunnen nemen. Mensen met een hoge bloeddruk mogen dergelijke middelen in geen geval innemen. Ook mag men dergelijke middelen nooit zonder onderbreking innemen. Na een tijdje moet men er mee op houden, anders gaat het organisme er aan. Vanaf het moment van "ophouden" beginnen de meeste mensen weer wat "bij te eten". En dan is het al gauw weer mis.

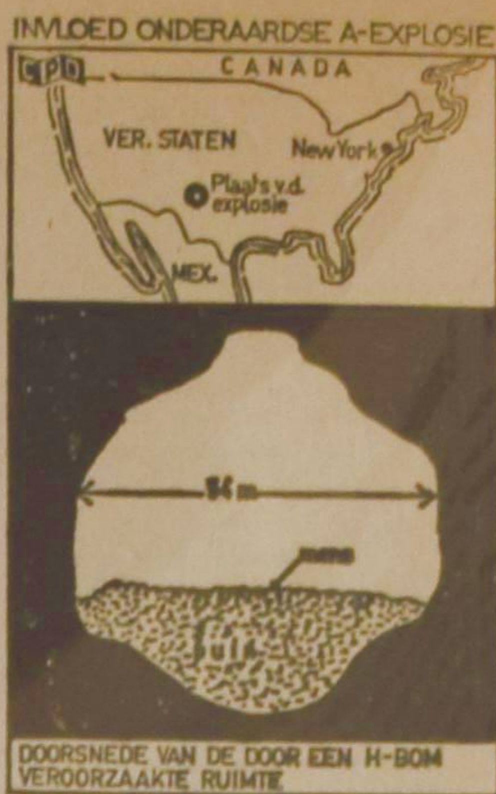
"Vet van het verdriet"

Het enige duurzame succes valt te bereiken door minder te eten. Dat is echter voor nauwelijks 25 procent van alle belanghebbenden een haalbaar procédé, ook al zijn zij reeds optimaal met de beschikbare middelen behandeld. Dik worden heeft slechts een enkele oorzaak en dat is: teveel eten. Het is in feite een psychisch probleem, zegt professor Weissbecker met welhaast dogmatische strengheid. In onze welvaartsmaatschappij accentueert men de eetlust tegenover de honger. Het lustgevoel van de bevrediging van de eetlust wordt met behulp van een geraffineerde opmaak en toebereiding van ons eten nog meer opgevoerd. Ook voor het oog. En het oog, zegt professor Weissbecker, het oog eet mee. De eetgewoontes waarmee wij worden opgevoed, keukentradities en opzettelijk overdadige spijzen als uitdrukking van sociaal prestige spelen inzake de algemeen heersende vetzucht een uiterst ingrijpende rol. Weissbecker spreekt eveneens over "de verschuiving van het sexuele libido naar oraal libido" en dat zal vermoedelijk uitsluitend door aanhangers van de psychoanalyse worden geaccepteerd. Vooral omdat de sexuele drijfveren in onze tijd niet zo heel veel obstakels meer in de weg gelegd worden. Belangrijker is daarentegen zijn opmerking over het befaamde "vet van het verdriet". Dit ontstaat volgens Weissbecker en andere deskundigen, doordat gedeprimeerde mensen hun droefenis door culinair genot onder de steeds vleziger wordende duim proberen te krijgen. Of dergelijke psychische mechanismen inderdaad de grote oorzaak van vetzucht zijn, valt moeilijk te bewijzen. Het staat echter wel vast, dat depressies met behulp van een goede maaltijd min of meer getemperd kunnen worden. Als elke zelfmoord-kandidaat voor de uitvoering van zijn onherroepelijke daad eerst eens goed zou gaan eten, dan zou de zelfmoordstatistiek aardig vermageren. Dat behoeft nog niet eens te worden herleid tot vermoedelijke psychische oorzaken. Verzadiging kalmeert de sympathicus-zenuw en stimuleert de vagus, onze grote zenuw voor rust en kalmte. Het bloed stroomt uit de hersens naar de spijsverteringsorganen, de hersens worden minder zwaar belast, men fantaseert een beetje minder. De wereld ziet er na een lekker hapje eten al heel wat vriendelijker uit.

Inzake de erfelijkheid van vetzucht, zegt Weissbecker: "Alleen levenswijze en keukentraditie zijn erfelijk. Vetzucht niet. Temperament is wel erfelijk en aangezien een levendig mens een hogere stofwisseling heeft dan een flegmaticus, zou ik in die zin kunnen spreken over de erfelijkheid of niet-erfelijkheid van vetzucht". Daarbij komt echter ongetwijfeld, dat Weissbecker de onloochenbare rol van de leeftijd wat betreft het aanzetten van vet niet helemaal uit de doeken heeft gedaan. Ook heeft hij nauwelijks aandacht geschonken aan een belangrijke factor in onze moderne eetgewoontes: steeds meer mensen eten buitenshuis. Een groot deel van de werkende bevolking nuttigt op z'n minst een maaltijd per dag in een restaurant. Daar krijgt men echter gewoonlijk gebraden vlees, dat wil zeggen: dik makende spijs voorgeschoteld en ook zijn de porties over het algemeen veel te groot.

Dr. Walter Theimer.

(Deutsche Korrespondenz)



IN EEN PAAR SEKONDEN EEN HEUVEL VAN 90 M OMHOOG GETILD

Wat het effekt is van onderaardse atoomexplosies blijkt uit de tekening. In het kader van de proefneming "Gnome" werd in de Ver. Staten in New-Mexico een H-bom van 5 kiloton onderaards op 370 meter diepte tot explosie gebracht. Bij de explosie ontstond onder de grond een hitte van miljoenen graden, het gesteente werd tot brij en verging in gas.

Bovengronds was er echter nauwelijks iets waar te nemen. Pas na vier maanden kon de mens de ontstane onderaardse ruimte betreden al bedroeg de temperatuur er nog 55 graden Celsius. De bom had een gigantische onderaardse grot geschapen en er was slechts een uiterst geringe radioactiviteit te meten. De vele honderden tonnen gesmolten gesteente vertelden echter van het gebeuren in een onderaardse hel. Dat echter bovengronds de gevolgen van een onderaardse explosie merkbaar kunnen zijn bewees de proef die later werd ondernomen. Op 190 meter diepte werd een H-bom van 100 kiloton tot explosie gebracht. Een paar sekonden na de explosie ontstond er bovengronds plotseling een berg van ca. 90 meter hoogte en 250 meter breedte.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(21)

Everts geeft Marie nog enkele aanwijzingen voor de nacht. Dan valt er een lange stilte, die verbroken wordt als Evert, een hele tijd later, ook goedenacht wensen komt. Hij kijkt in de bedstede, schrikt even, buigt zich over zijn moeder heen, maar herstelt zich dan.

"Ik dacht..." fluistert hij. "Maar zij slaapt."

Inderdaad haalt moeder Saalmink rustig adem. Maar lang duurt het niet. Evert is nauwelijks vertrokken, of ze is wakker en de onrust keert terug.

Onderzoekend kijkt zij rond. Het is insmiddels donker geworden. Marie heeft een lampje aangestoken — in de Zevenbuurt is nog geen gas of elektriciteit — en dat zó gezet, dat het licht de patiënte niet in het gelaat schijnt.

"Ben jij daar, Marie?" luidt de vraag op een fluistertoon.

"Ja, moeder. Ik ben hier al lang. En ik blijf vannacht wel. Vindt u dat goed, moeder?"

"Ja, dat is goed."

"Kan ik wat voor u doen?"

"Ik heb zo'n dorst."

"Hier is wel drinken, hoor. Wacht u even."

Heeft moeder nu dorst of niet? vraagt Marie zich af. Nauwelijks roert zij het drinkglas aan en weert dan weer fa.

"Moet moeder niet wat gaan slapen?"

"Ik kan niet slapen. Ik... ik... ben... moe."

Stilte weer. Marie weet niet wat zij doen zal. Haar moeder heeft herhaaldelijk naar haar gevraagd. Je kreeg de indruk, dat ze iets wou zeggen of vragen. Moet zij nu een gesprek gaan forceren of rustig afwachten?

Op haar horloge, er is geen klok in het vertrek, merkt Marie, dat het twaalf uur geweest is.

De zieke wil omhoog komen. Marie drukt haar zacht in het kussen terug. Zij voelt, dat moeders voorhoofd nat van zweet is. Ook haar handen voelen klam.

"Blijft u maar rustig liggen, moeder. Er is niets en er gebeurt niets. Ik ben hier, Marie. Bent u niet blij, dat ik er ben? U hebt toch naar mij gevraagd?"

"Het geeft allemaal niets. Ik ben verloren... verloren. Ik zie vader niet weer."

Marie schiet een brok in de keel.

"Maar moeder, u weet toch wel, dat God ons de zonden vergeven wil?"

"Mijn zonden, mijn zonden... Ja, maar niet voor mij... niet voor mij."

Geruime tijd later: "Marie?"

"Ja, moeder. Hier ben ik."

"Jaarsma heeft niet gezegd, dat het Sanne was... ik heb gelogen... ik geloofde Jan wel, hij was een eerlijke jongen... ik wou niet dat je daar heenging... ik heb Jan bij jou zwart gemaakt... en nu... ik heb je verdriet gedaan... 't Is alles mijn schuld... Jaarsma heeft ook niet gezegd dat zij als een verloofd paartje deden... dat heb ik er bijgemaakt, o, o, het was verkeerd van mij... het was zonde tegen God en mijn kind..."

Marie zit als verstomd, dat moeder, na zoveel jaar, alles nog precies weet. Zij spreekt alsof het gisteren is voorgevallen. De bijzonderheden weet Marie nauwelijks zelf meer.

Het is nu wel duidelijk, dat de onrust van haar moeder in hoofdzaak voortvloeit uit die geschiedenis. Haar vermoeden is juist: dáárom vroeg moeder herhaaldelijk naar haar.

"Maar moeder, daarover behoeft u toch niet te tobben? Dat is al lang vergeten en vergeven."

"Vergeven? Kun je me dat vergeven, Marie?"

"Van harte, moeder. U... u... moet mij ook vergeven. Want ik heb ook verkeerd gedaan. Ik heb u bijna gehaat... Dat was ook verschrikkelijk. Vergeeft u mij?"

"Ik heb niets te vergeven. Jij hebt niets gedaan. Ik was het alleen. Ik heb jou van Jan afgetrokken. En nu ben je altijd ongetrouwd gebleven. Ik heb je ongelukkig gemaakt. Ik... ik... alleen. Vergeving... vergeving..."

"Heus moeder, dat is al lang vergeven. Ik ben ook niet ongelukkig. God heeft alles zo geleid, dat moeten wij geloven."

"Zou je dat denken, Marie?" is de gretige vraag.

"Vast en zeker, moeder."

"Ja, ik ga sterven. En ik kán niet... Al mijn zonden... en vooral die tegen jou. Mijn hele leven daarna heb ik er last van gehad... Ik had het niet mogen doen. Het was verkeerd... Vader zei: als je het voor God kunt verantwoorden, is het goed... maar dat kan ik niet..."

Marie bijt op haar lippen om niet te huilen.

"Marie, wil je mij vergeven?"

De zieke steekt haar magere hand uit, die Marie met graagte vat. Zij staat op, buigt zich over haar moeder en kust haar.

"God is mijn getuige, moeder. Ik vergeef u alles. Ik zelf ga ook niet vrij uit."

"Dat moet je niet zeggen. Ik was het alleen. Maar ik ben zo dankbaar, dat nu alles goed is tussen ons."

"Zullen we Hem nu om vergeving vragen?"

Marie heeft nog nooit hardop gebeden. Zij hakkelt. Maar de worden komen uit haar hart. Het is een heilig ogenblik, dat niet onder woorden te brengen is.

Wel een uur lang is het daarna stil. Moeder Saalmink beweegt zich niet. Marie durft niets te zeggen. Moeder moet met God in het reine komen. Dan kan zij sterven.

"Marie?"

"Ja moeder."

"De bijbel."

"Zal ik voorlezen, moeder?"

"Ja, graag."

Er Marie leest met zachte stem verschillende gedeelten voor. Dan valt moeder in een lichte sluimering. Marie verlaat het vertrek, om zich even te verfrissen. Anders zou zijn door slaap overmand worden.

Als zij terugkeert, wordt haar moeder wakker en ziet haar aan. De wilde blik is geheel verdwenen.

"Het wordt licht, Marie."

"Nee moeder, het is nog nacht, hoor."

"Nee, nee, het is licht . . ."

Het verdere gedeelte van de nacht verloopt in de grootste rust. De zieke valt van de ene sluimering in de andere.

Al vroeg verneemt Marie gestommel, maar dat is voor haar niets bijzonders. Everts staat op. Een kwartier later komt hij behoedzaam binnen.

"Hoe gaat het?" fluistert hij.

"Heel rustig. We hebben nu en dan wat gepraat." Marie heeft zich voorgenomen tegen niemand bijzonderheden van het gesprek te vertellen. "Moeder heeft wat geslapen."

"Ben jij dat, Evert?"

"Ja, moeder. Hoe gaat het?"

"'t Gaat wel. Ik voel me wat beter. En de Here wil mijn zonden vergeven."

Hij wisselt met Marie een blik van verstandhouding.

Reeds om negen uur komt de dokter en onderzoekt de zieke, in tegenwoordigheid van Marie. Als het onderzoek afgelopen is, wenkt hij haar naar het andere vertrek en zegt, terwijl Evert en diens vrouw er ook bij zijn: "Ik weet het niet, mensen. Dit is óf een laatste opflikkering óf een klein begin van herstel. Ze is stukken beter dan gister, dat staat vast. Ik sta er verbaasd van. Misschien kom ik tegen de avond nog eens kijken."

Ook dominee Semplonius, die in de loop van de morgen komt, keert met een blij gezicht uit het ziekenvertrek terug.

"Het wonder is gebeurd," zegt hij. "De duivel heeft zijn spel met haar verloren."

Inderdaad is er een wonder gebeurd. De dokter heeft vrouw Saalmink nog twee dagen leven gegeven. Maar de werkelijkheid is, dat Marie, een week na haar komst, weer naar Oostburg terugkeert, zij kan ook niet langer blijven, met de vrijwel zekere wetenschap, dat herstel is ingetreden. En Evert kan haar na enkele weken berichten, dat moeder weer op is en met de dag aansterkt.

Moeder Saalmink sterft niet. Er sterft wel een ander, heel ver weg. Maar daar heeft Marie geen kennis van. Zij weet niet, dat bij de familie in Zwolle en in het Achterhoekse het ontstellende bericht binnenkomt, dat Sanne, na een hevige en korte ziekte ontslapen is.

Het is dan midzomer 1938.

Marie gaat, zoveel dat mogelijk is, naar de ouderlijke woning, soms maar voor een enkel uur. De verhouding met moeder is uitstekend. Zij verstaan elkaar volkomen. Moeder lijkt wel een nieuw mens geworden.

In de wereld is het geen vrede. Er gebeuren schokkende dingen. Duitsland palmt Oostenrijk in; overheerst Tsjecho-Slowakije; heeft een gespannen verhouding met Polen, wat oorlog met Frankrijk en Engeland betekent. Ondanks allerlei pogingen om de wereldvrede te bewaren, barst de bom en rukken de Duitse troepen Polen binnen. De tweede wereldoorlog is begonnen . . .

Polen wordt onder de voet gelopen. In het Westen gebeurt voorlopig weinig. Tot Denemarken en Noorwegen verraderlijk worden overvallen.

Het is even daarna, dat Marie weer een verontrustend bericht van Evert ontvangt: moeder is ernstig ziek. Zij snelt erheen. Als zij vertrekt neemt zij afscheid. Van dit ziekbed staat moeder niet meer op.

Op de 7de mei, in de morgen, komt op "IJsselzicht" het telegram: "Moeder vannacht overleden. Begrafenis vrijdag".

Op vrijdag 10 mei 1940 wordt moeder Saalmink begraven. De kleine stoet moet bij de hoofdweg wel een half uur stilstaan en wachten. Want de Duitse formaties rukken verder ons land binnen: een onafzienbare colonne van tanks, auto's vol zingende soldaten, fouragewagens . . . er komt geen eind aan.

* * *

Na een korte nacht komt in stralende luister de zon vanachter de bergen te voorschijn. En nauwelijks een half uur later baden de bouwlanden en weiden van Granum in de rosse gloed van de dagvorstin, die haar zengende stralen de ganse dag zal neerzenden.

Het is volop zomer. Dat betekent warmte. Hitte! Je loopt de kans, dat het over een paar weken vriest. Dat is nu eenmaal de tegenstelling hier: verzengende hitte en . . . even later strenge nachtvorsten.

Als je de lange, brede betonweg, waar reeds een druk verkeer is, al is het nog vroeg in de morgen, afziet en je hebt een weinig verbeelding, dan zie je in gedachten het stadje Granum.

Ja, in gedachten . . . in werkelijkheid is het een behoorlijk eind weg.

Van die grote verkeersweg gaat ergens een zijweg de prairie in. Als je van dat punt met de auto drie mijlen rijdt, duikt een flinke farm op, omringd door golvende korenvelden, hoofdzakelijk tarwe.

Er staat een paal aan het boveneind waaraan een plank bevestigd is, waarop geschilderd het woord: "Zwolle". Alleen ingewijden kunnen dat begrijpen. En die ingewijden wonen alleen "in de buurt", niet al te letterlijk, want de naaste buur van John Stelmaker woont omtrent een uur weg.

Nauwelijks is de zon opgekomen, of op het erf van de farm "Zwolle" komt leven en beweging.

Een forse jongen gekleed in een rijbroek en een rood-gestreept poloshirt, breedgerande hoed op het hoofd, is de eerste die verschijnt, om zijn dagelijks werk te beginnen: het melken van één koe, soms twee.

Méér dan twee zijn er niet. Ze zijn alleen voor eigen gebruik. Ze leveren de voor het gezin benodigde melk en verder wordt er boter en kaas van gemaakt, ook voor eigen gebruik.

Iets later — John is dan reeds gereed met het melken — stuift de car van achter de schuur het erf op. Achter het stuur zit Bertha, die Charles, de jongste spruit van de boerderij, al naar de grote weg brengt. De jongen wacht daar tot de enorme autobus arriveert, die hem naar Granum voert, voor een "summer course". In de vóóravond keert hij terug op de farm.

(Wordt vervolgd.)



ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Troonrede bevat belangrijk programma voor wetgeving

In de Troonrede van 14 februari 1968 heeft de Provinciale Regering van Ontario de nadruk gelegd op het feit, dat zij het bestaan erkent van twee taalkundige groepen en een veelheid van culturen binnen Canada's grenzen; de Regering erkent dat deze verscheidenheid voor een groot deel de bron betekent van onze sterkte en ons leven verrijkt.

De Regering heeft ook op zich genomen om de volheid en gelijkwaardigheid van het burgerschap te verzekeren aan alle inwoners van Canada, ongeacht hun nationale of taalkundige achtergrond. Nergens treedt de verscheidenheid in onze bevolking in dit wijdse land duidelijker aan het licht dan in Ontario.

De Regering is bezig een aantal conferenties voor te bereiden — te houden op vele plaatsen in de Provincie — om belangstelling op te wekken voor zaken van algemeen belang en om verbetering te brengen in het onderlinge contact tussen nieuwkomers en langgevestigde inwoners.

In de Troonrede werd voorts een aantal voorstellen voor verdere actie gedaan, namelijk:

- om de gezondheidsdiensten te vervolmaken door de provinciale medicare uit te breiden, door de ziekenhuisverzekering ook de ambulance-kosten te doen dekken, door oogonderzoek uitgevoerd door opticiens te doen vallen onder OMSIP en door steun te geven aan het programma ter bestrijding van lucht- en watervervuiling.
- om de aanbevelingen over te nemen gedaan door de Ontario Law Reform Commission in verband met een billijker vergoeding aan huiseigenaars wier huis wordt onteigend.
- om financiële verlichting te geven aan de gemeenten en aan particuliere personen die belasting betalen op onroerend goed, door de belasting op de eerste $2,000 van een aanslag te dragen, en de gemeenten te ontlasten van de kosten verbonden aan de strafbedeling.
- om de Werkmen's Compensation Act zodanig te wijzigen, dat de ingevolge deze wet gedane uitkeringen komen te liggen op aan de omstandigheden aangepaste niveaus.
- om de wetgeving betrekking hebbende op bescherming van de consument, verder uit te breiden met maatregelen tot bescherming van investeerders.

Bovenstaande voorstellen vormen een deel van het programma en de richtlijnen, welke door de Regering zullen worden voorgelegd aan de Assembly of Ontario ter verdere bestudering.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Landsbelang of Partijpolitiek

Zoals het er nu bij staat is de regeringscrisis van de laatste dagen weer voorbij. Althans voor het oog komen de MP's weer bij elkaar om de zaken verder af te handelen. Of hiermee de eigenlijke crisis, die aanleiding is geweest tot de regeringscrisis van de laatste dagen, in rook is opgegaan, is ten zeerste de vraag. Met die eigenlijke crisis bedoelen we dan niet de economische situatie van Canada — wat overigens helemaal geen verkwikkelijke zaak is — maar de crisis die reeds zovele jaren in Canada heerst: gebrek aan regeringsbeleid dat het landsbelang wil dienen in plaats van partijbelangen.

Gesteld trouwens dat Pearson inderdaad zou zijn gewipt en de Conservatieven in staat zouden zijn geweest in een verkiezing de meerderheid te behalen, zou dan Canada in betere handen zijn, nog de vraag daargelaten of de Conservatieven een belastingverhoging hadden kunnen tegenhouden? Wij betwijfelen het ten zeerste. Het verschil tussen beide partijen is werkelijk niet zo onoverbruggend, dat de regeringskoers totaal zou veranderen indien de Conservatieven het roer zouden overnemen. Een uitgesproken politiek program is er niet. Men kan hoogstens over accentsverschillen spreken. In dit geval komt het dus vooral aan op een krachtige leider. Een krachtige leider zal in vele gevallen echter ook een bepaalde koers willen varen, zowel wat de binnenlandse als de buitenlandse politiek betreft. Misschien zou een figuur als De Gaulle voor een tijdje de teugels in Canada in handen moeten nemen.

Men kan natuurlijk lang en breed praten of het juister zou zijn geweest indien Pearson meteen, nadat het voorstel tot belastingverhoging was getorpedeerd, zijn ontslag had ingediend. Dat zou op dit moment niet zo van pas komen, want de Liberalen hebben momenteel nog geen leider en Mr. Robert Stanfield heeft als partijleider nog weinig kunnen tonen wat hij waard is. Het land zou er niet mee zijn gediend indien het na enkele maanden opnieuw voor de keuze zou worden gesteld.

Gelukkig hebben de Conservatieven de regering niet opgehouden met een tijdrovende 'fillibuster'. Of ze dit uit principe hebben gedaan, daar ze deze methode als kinderachtig van de hand hebben gewezen, is onwaarschijnlijk. Er zullen waarschijnlijk psychologische redenen voor zijn geweest. Mr. Stanfield zei dan ook heel tactisch: "wij wachten nog wel even". Het lijkt er op dat hij als een kat op de muis zit te wachten die elk ogenblik uit zijn schuilhoekje kan te voorschijn komen. Een bedenkelijke politiek. In het geheel niet manhaftig en moraal hoogstaand.

Wij maken geen bezwaar dat de Conservatieven bezwaar hebben tegen belastingverhoging. Indien deze maatregel inderdaad inflatie in de hand werkt dan is het de plicht van de Conservatieve partij hiertegen te stemmen. Uit de dreigementen krijgt men echter de indruk dat de Conservatieven al lang blij waren dat zij de gelegenheid hadden om de Liberalen te laten uitglijden.

Men moet hieruit niet de verkeerde conclusie trekken dat ik een Liberaal ben. Waar het mij om gaat is dat het landsbelang opgeofferd wordt ten behoeve van de partijbelangen. Een krachtige leider die tegen deze geest durft op te roeien en zelfs zijn partij wel eens in de kou laat staan wanneer hij meent dat daardoor het landsbelang wordt gediend is vandaag meer dan nodig.

Wij kunnen wat de bestaande politieke partijen betreft misschien niet zoveel uitrichten, maar wij kunnen tenminste protesteren tegen de geest die er nu heerst.

Luister b.v. eens naar Mr. Pierre Trudeau, de kandidaat voor het leiderschap van de Liberale Partij. In zijn antwoord aan de pers, waarom hij zich tenslotte als kandidaat beschikbaar stelde, zei Mr. Trudeau dat hij, nadat de pers steeds over hem als de toekomstige leider had geschreven, wat hij zelf als een grap beschouwde, op de duur toch als ernst opnam. Natuurlijk zal er wel wat meer achter hebben gezeten. Toch vraagt men zich af of deze man zich ervan bewust is dat hij eenmaal de minister-president kan worden. Te meer daar hij toegeeft dat hij in de politiek geen ervaren veteraan is. Volgens hem is dat momenteel niet zo belangrijk. Voor een politicus is het, volgens Mr. Trudeau, van belang dat hij zich vlug kan adapteren in deze snel veranderende maatschappij. Hier zit enige waarheid in, maar wij vragen ons toch af of de redenering wel opgaat, daar de minister-president van Engeland, ondanks zijn politieke ervaring, toch niet in staat is het schip van de staat in de vaart te houden. Wij zouden met evenveel recht de stelling kunnen poneren dat het met Engeland helemaal een hopeloos geval zou zijn indien ze ook nog een onervaren minister-president als kapitein zouden hebben.

In de politiek komt er terdege heel wat te kijken en ervaring is, zoals in de meeste gevallen, een niet te onderschatten leermeester. Men kan de regering toch niet gebruiken als een oefenschool om het politieke bedrijf te leren. Daarvoor staan er te veel landsbelangen op het spel.

De politieke leiders zullen zich terdege met de nationale en internationale problemen op de hoogte moeten stellen. Indien mogelijk persoonlijk. Waarom zou anders Nixon zoveel buitenlandse reizen hebben gemaakt? Waarom heeft Amerika vooral vroeger zoveel fouten gemaakt in de buitenlandse politiek? Omdat het zich niet voldoende de problemen van de onontwikkelde landen had eigen gemaakt. Dat leert men niet zo maar eventjes door het lezen van enkele krantenartikelen of boeken. Juist door persoonlijk contact gaat men iets begrijpen van de moeilijkheden van anderen. Daarom willen vele jongeren ook dat inzake de bestrijding van de armoede, achterbuurtbewoners zullen worden opgenomen in allerlei commissies voor de hulpverlening. Daar zit inderdaad een kern van waarheid in.

Hoe het ook zij: Pearson lacht waarschijnlijk in zijn vuistje. Maar met een glimlach komt men er niet!

Eerlijk gezegd, het is een verdrietige zaak dat Canada niet een paar krachtige mannen aan het roer heeft staan. Canada neemt een uitzonderlijk gunstige positie in. Het staat niet bekend als een oorlogszuchtige natie. Het is een groot land en maakt deel uit van de Commonwealth. Als zodanig zou het een samenbinder kunnen zijn. Het is overigens de buur van Amerika en zou een tussenpositie in kunnen nemen, veel meer dan het momenteel doet.

Bovendien is het tweetalig, wat niet in alle opzichten nadelig is. In vele vroegere Franse kolonies wordt nog Frans gesproken en de Franse kultuur hoog gehouden. Als zodanig zou Canada in deze landen eveneens een belangrijke rol kunnen spelen. Jammer genoeg maakt Canada's 'don't-rock-the-boat' houding weinig indruk, zodat de Europese, Afrikaanse en Aziatische landen zeker niet naar Canada zien of deze het verlossende woord zal spreken. Mr. Pearson glimlacht maar wat. Mr. Trudeau vindt het 'n goeie mop dat de pers hem als kandidaat aanwees en Mr. Stanfield zegt heel diplomatiek: "Ik kan nog wel eventjes wachten". Mag er van Canada niet wat meer worden verwacht?

P.T.

TEACHERS WANTED

The Trenton Christian School will be in need of

TEACHERS

for the 1968/69 term. Kindly apply to the Secretary of the Board, Mr. Y. Teertstra, R.R. # 1, Trenton, Ont.

The John Knox Christian School of Wyoming, Ontario, will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades, for 1968-'69 school year. Low rental apartment available. Please send inquiries and applications to Mr. J. Vreugdenhil, principal, Box 81, Wyoming, Ont.

ABBOTSFORD Christian School in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia, will need several primary and intermediate

TEACHERS

and a teacher of English for the Junior High School for the 1968-1969 school year. Salary schedule will be sent upon request. Please, address all inquiries and applications to the principal Mr. John Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs

TWO QUALIFIED TEACHERS

per Sept. '68. Send inquiries and applications to Mr. H. Marissen (princ.), 77 Fairview Ave., St. Thomas, Ont.

LETHBRIDGE, ALBERTA

The Immanuel Christian School requires an

ENGLISH TEACHER

for the departmentalized Jr. High School next September. We also have openings in

GRADES ONE & THREE

Preferably experienced teachers should apply or direct requests for information to Mr. George Yntema, principal, 802 - 6th Ave. No., Lethbridge, Alta.

The Brantford Christian School will be in need of

TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school-year 1968/69. Please send your applications to Mr. J. Kooistra, Principal, 406 Marlboro St., Brantford, Ont.

St. Catharines

needs **TEACHERS**

in the primary and junior grades. Apply to Mr. J. Stronks, principal Calvin Memorial Chr. School, 300 Scott St., St. Catharines, Ont.

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

For the next school year we will need

A TEACHER

of Mathematics, Geography, and Physical Education. Please send inquiries or applications stating references, qualifications etc. to Mr. W. Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

Sarnia Chr School needs

ONE TEACHER

for Math and Science, gr. 6-9,

ONE

for English and History, gr. 6-9, and

TWO TEACHERS

for the gr. 1-6 level.

Send applications to the principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Calvinistic School of Wellandport requires

2 TEACHERS

for the schoolyear 1968-'69.

One for the primary grades. One for the intermediate grades. Our 10-room school is conveniently located in the Niagara Peninsula. The school is well-equipped with outstanding audio-visual aids.

Send your applications to Mr. John Tamming, Principal, R.R. 1, Wellandport, Ont.

On Beautiful
VANCOUVER ISLAND.

The Duncan Christian School Association needs

A PRINCIPAL

in Sept. '68, with at least 3 years teaching experience. And

A TEACHER

for the intermediate grades.

Please send full particulars to Mr. J. Kroek, Secretary, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

For health reasons our principal of The Wallaceburg & Dresden Chr. School, is unable to teach any longer in our school, wherefore we invite applications for

PRINCIPAL

for the remainder of the school term, and or for the 68-69 school year. Please write to Mr. Wm. Sluys Jr., R.R. 1, Dresden, Ont.

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

The Immanuel Christian School of Oshawa invites

TEACHERS

to apply for vacancies in the primary department for the 1968-'69 schoolyear. Send your letters to Mr. Wm. R. Rang, Principal, R.R. 3, Oshawa, Ont.

Due to the expansion of the school and upgrading of qualifications of two of its staff-members the Georgetown District Christian School will need

3 TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1968-'69. Please forward inquiries or applications to the principal Mr. J. Petrusma, 28 Ewing St., Georgetown, Ont.

Calgary Christian School invites application for a

JUNIOR HIGH TEACHER

for the school year 1968-1969. Please address inquiries to Mr. G. Vanderveen, Prin., 2839 - 49th Street S.W., Calgary, Alberta.

John Knox Christian School, Brockville — City of the Thousand Islands

We need a

TEACHER

for our primary grades for the 1968-69 school year. Send inquiries or applications to Mr. G. Endhoven, Principal, 49 Bartholomew St., Brockville, Ont.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-3 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

TORONTO, ONTARIO

Timothy Christian School in West Toronto will require for September 1968

A TEACHER

for Grade One. Send applications to Mr. H. VandeBurgt, Principal, Timothy Christian School, 28 Elmhurst Drive, Rexdale, Ontario.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

A PRINCIPAL
&
THREE TEACHERS

for the primary & intermediate grades. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

The Calvin Christian School in Dundas needs

QUALIFIED TEACHERS

in the primary and intermediate grades. New house available close to school. Please send applications and inquiries to Mr. F. Burghgraef, R.R. # 2, Dundas (Ont.).

The Thunder Bay Christian School will be in need of a

TEACHER

for the grades 2 and 3. Please send applications or inquiries to the principal, Mr. R. Schuurman, R.R. 2, Fort William, Ont.

The John Calvin Christian School of Strathroy, Ont., will be in need of

A TEACHER

for one of the primary grades and

A TEACHER

for one of the intermediate grades, for the 1968-69 schoolyear.

Please, send applications to the Principal, Mr. G. H. Bonekamp, 306 Drury Lane, Strathroy, Ont.

Are you interested to join the Fruitland John Knox staff as a primary, junior and/or senior (rotary)

TEACHER

in our 8-room school? If so, contact John E. Top, principal, Box 27, Fruitland, Ont.

The very congenial staff of the 8-room Canadian Christian School of Jarvis, Ont. is sorry that

TWO TEACHERS

are leaving. Who will join us in a junior and a primary grade?

Please send application to the principal Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont.

The Hamilton District Christian High School needs

TEACHERS

for English, Commercial Subjects, Bible, Geography, and possibly Mathematics. The school is in the process of expanding its curriculum and facilities. If interested, please contact Mr. Peter J. Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont., stating qualifications, experience and references.

Due to expansion the John Knox Christian School in Brampton will need

TEACHERS

for the 1968-1969 term. Send applications stating qualifications and experience to Mr. H. A. van der Windt, Principal, 82 McLaughlin Road S., Brampton, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

Knox Christian School Society of Bowmanville

Due to the forthcoming retirement of our principal the Board invites applications to fill this vacancy for

PRINCIPAL

beginning August 1968.

Applications should be sent to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ontario.

Please give full information as to qualifications, experience, age, etc.

FUEL

It's energy that makes the world go round and petroleum is Canada's energy source

by FERGUS CRONIN

The uses of petroleum in the production of food, clothing, shelter, fertilizer and climate control are exciting and revolutionary. But attractive and exotic as these uses may be, they will use only a small part of world petroleum production—it has been estimated that only one per cent of the world's oil would be sufficient to synthesize enough protein to meet the world's annual protein needs. The figures for fertilizers, petrochemicals and building products are not much larger. In Canada, only 8 per cent of petroleum products go into non-energy uses. The greatest use we make of oil and gas today is as a fuel. We burn more than 92 per cent of it to provide energy; Imperial alone makes and markets two grades of automobile gasoline, two tractor gasolines, a marine gasoline, three grades of aviation gasoline and three grades of jet fuel, five diesel fuels and 14 different fuel oils; in addition, Imperial produced 217.8 million net cubic feet of gas per day in 1966. As far as anyone can see clearly into the future, oil will continue to find its greatest use as a fuel.

How great? On a world-wide basis, oil and gas will supply a significantly larger percentage of energy needs than they do now as other countries enter a period of intensive oil use. Canada passed through such a period in the last two decades to become the country with the greatest per capita oil use in the world. By 1985, oil and gas will be supplying a greater proportion of our energy needs than they do even now—about 78 per cent of the total, as compared to today's 73 per cent—although on a percentage basis gas will supply more than it does today, and oil less.

This doesn't mean that oil consumption will be declining. In as short a time as a decade and a half oil demand in Canada will rise from the present 1,200,000 barrels a day to about 2 million. The demand for natural gas will triple. To make such predictions, oil company researchers look at such indicators as the present demand for energy, the population trends (we'll have more than 25,000,000 people by 1980, maybe 40,000,000 in 2000), and the rate of energy use. For example, over the past 30 years Canadians have been using energy at a rate that has been increasing by over 100 trillion British Thermal Units a year. (A BTU is the amount of energy it takes to raise the temperature of a pound of water by one degree Fahrenheit). One hundred trillion BTUs is more than all the power inherent in all the water flowing over Niagara Falls in a year. This means that, over the past 30 years, the increase in energy use in Canada required the power of another Niagara every seven months. But for the next 20 years, Canadians will demand more energy at the rate of a new Niagara Falls every 2.7 months, or a total increase equal to 87 Niagaras by 1987.

Some of the energy Canada will be using then will come from water power (about 8 per cent by 1985), some from nuclear energy (perhaps 5 per cent) and a dwindling supply (around 9 per cent) from coal and wood. But the greatest amount—about 78 per cent—will come from oil and gas.

Making plans to meet the demands—both Canadian and worldwide—that will be placed on petroleum is a complicated task—and one that simply cannot be done with great precision. Among the variables that affect the oil business are availability of supply, competition from other energy sources, government action, technological improvements, social climate and world conditions. If, for instance, such densely populated countries as India, Burma, China and Indonesia should reach a point where per capita use of oil comes anywhere near that of Europe and North America, any predictions made now would be knocked for a loop.

To people in the energy business, uncertainty is just another fact of life. 'Predictions are subject to rapid erosion,' is the way William Pink, of Imperial's coordination and economics department, puts it.

You can't be sure of anything in the forecasting business, it seems, which caused a U.S. study group to comment: 'The extreme degree of substitutability makes it almost pointless to consider projections for specific fuels in the period to 2000.' As just one example of such substitutability, they point out that gasoline can be produced from coal as well as oil. It is difficult, the study group said, to make confident predictions. Forecasters faced with the imponderables of future needs can get some help from computers, but once you get beyond about 15 years, even the computer is outdistanced. It has to be replaced by human imagination, or even a crystal ball.



The exciting new and bigger types of airplanes expand the demand for special turbo fuels.

Leaving the crystal ball aside, with its visions of space travel, people-pipelines, and domed cities with controlled climates, the immediate future is startling enough. One of the most exciting new uses of fuel from oil will be for the supersonic transport airplane, commonly called the SST.

There are two SST's on the horizon. The first, the Concorde, is being developed by French and British aircraft companies to use existing fuels. The Concorde is expected to start test-flying this year and be ready for the public about 1971. The other—the American Boeing 2707—is about five years behind the Concorde in development.

The Concorde promises to expand the demand for the kerosene type of turbo fuel, the fuel most commercial subsonic jets use now. At present about 34 per cent of a barrel of oil used in Canada is gasoline (on the average), 34 per cent middle distillates, which include furnace oils, diesel oil, kerosene and stove oil, and 21 per cent heavy fuel. The balance, 11 per cent, includes the gasoline and kerosene types of turbo fuels for jet engines. These proportions will change—gasoline, for example, will rise to about 38 per cent by 1985, the so-called middle distillates will fall from about 34 to 27 per cent as the proportion of oil for home heating goes down, heavy fuel will rise slightly to 22 per cent. The balance will increase from 11 to 13 per cent; turbo fuels will increase their share of this category—their use will rise, between 1967 and 1985, from an estimated 11 million to 55 million barrels.

The Concorde, which will fly at Mach 2 or about 1,400 m.p.h., will use a kerosene-type fuel which may include an anti-oxidant to withstand the temperatures ranging from 200°F to 400°F which are generated at supersonic speeds. The fuel will also be used to help cool the cabins where, in spite of the 70-below zero cold at 70,000 feet, the passengers would cook without some such agent. The fuel will be used as a heat sink into which heat from the cabin will be bled, and it will have to be designed to absorb such heat without decomposing.

The Boeing's fuel requirements are tougher to satisfy than those of the Concorde, according to fuel specialists in Imperial's research department at Sarnia. The Boeing will fly faster than the Concorde—at Mach 3 or about 1,900 m.p.h.—and use a more sophisticated fuel. All the major oil companies are working now on SST fuels. 'They're wrestling with prices, principally,' says Clare Collins, aviation fuel expert at Imperial. It may sound like penny-pinching, but fuel represents about 40 per cent of an SST's operating costs.

Imperial Oil's research department, in cooperation with its affiliates, is testing different supersonic fuels, principally for their thermal stability, but also for contaminants and their stability to withstand freezing. In other departments of Imperial Oil the SSTs and jumbo jets have caused tentative plans to be made which will affect the company's refining and marketing activities for decades to come.

The fuel for the Boeing SST has not yet been specified, but will likely be based on kerosene. There is some speculation that second or third generation SSTs may use liquefied methane, which is the principal ingredient of natural gas and less expensive than kerosene. Hydrogen as fuel for later SSTs is another possibility.

The demand for kerosene will be raised even further if predictions for the tracked hovercar come true. Like the hovercraft, the hovercar is powered by a gas turbine. Traveling at speeds of 300 m.p.h. on raised concrete tracks, it would be faster than today's jet aircraft in getting passengers from downtown in one city to downtown in another, and faster than anything else in sight except vertical takeoff aircraft, which also loom on a distant horizon.

The hovercraft, as anyone who has been to Expo can testify, is beyond the experimental stage. A 160-ton craft will begin a regular run across the English Channel in 1968, carrying up to 500 people, or 250 people and 32 cars, at a speed of 70 knots. As a comparison, the best speed most hydrofoils can make is about 56 knots—65 m.p.h.

With the current emphasis on kerosene, the petroleum industry has in a sense come full circle. In the 1860s and 1870s, when 'rock oil' or petroleum was used only for lighting (or by the 'snake-oil doctors' to 'cure' everything from horse colic to human baldness), kerosene was distilled from crude oil. Then the internal combustion engine arrived on the scene, and gasoline became the big thing.

For the gasoline-engine cars of the future, octane requirements are expected to rise slightly, engine designs may develop the need for more additives for specific purposes, and there will be continued demand for improved engine oils, even though today's oils are far more efficient than was thought possible 20 years ago.

Like most other users of energy, the home heating market is changing. Coal was once the standard fuel, replaced in the early 1950s by oil; in recent years oil has been replaced by gas in some areas because of the lower costs. The trend in the home area will be towards total environmental control, which means air cooling, humidity and dust control in addition to heating. Electricity for such uses is now created by water power and the burning of coal and oil. But coal will give way increasingly to nuclear power. Water power and nuclear energy will not be the only sources of electricity in the years ahead, particularly if a recent trend reported by the U.S. Chase Natnonal Bank develops. Noting the tremendous growths in markets for electricity, the bank speculated on the effect a 10 per cent rise in power production efficiency would have, and concluded it would amount, in the U.S., to the equivalent of saving a million barrels of oil a day. 'The key to greater efficiency . . . is the recovery of a large part of the heat energy which a central system is obliged to waste,' it said, and went on to describe a system that would utilize the heat.

The system, simply, is a diesel or turbine-driven generator custom-designed to provide the energy for an apartment building, say, or a school or shopping center. Although the engine would not generate electricity more cheaply than the delivered cost of electricity from a large hydro or nuclear station, the heat produced by the diesel or turbine could be recovered and used to provide hot water, space heating, cooling, and even process steam. In some applications that were examined, the bank reported savings ranging from $4,820 for a high school that had previously spent $12,420 on heat and electricity; to $119,000 for a shopping center whose electricity, heat and maintenance bill had been running at $297,000 a year.

'It is not a stand-by power generation system to be employed only in emergencies,' the bank reported. 'It is a full-time light, heat and power system, on site, under the operator's absolute control. It frees him of dependence on an outside supply of energy—in many cases at a lower cost than utility-supplied service.' The bank saw the development as the greatest opportunity which has come along since the invention of the oil burner. At Imperial Oil the system is under active study.

Locomotives powered by diesels will be with us for a while, although some experiments with turbine-powered locomotives are now under way. The CNR has tested a turbo-powered locomotive that uses diesel fuel. It is expected to go into trial service this year on the Toronto-Montreal run, cutting an hour off the five-hour time of the CN's crack Rapido. The turbine was developed by the United Aircraft Corporation which is at present giving the CN locomotive and one for the U.S. department of commerce extensive instrumentation tests at Providence, Rhode Island.

Highway trucking is changing; the trend today is towards 'double-bottom rigs' or two trailers pulled by a single diesel-powered tractor.

Today Canada's large transport trucks are major users of diesel fuel. But the gas turbine—in a sense a variation of the jet-plane motor—looks like the engine of the future for big transports, and the gas turbine can burn kerosene as well as other fuels.

Although it is not certain yet which fuel gas-turbine vehicles will use, it is likely to be diesel or kerosene.

The probability now is that the gas turbine will take over from the diesel in extra-heavy-duty highway trucks in the early 1970s. Automobile turbines may follow, but considerably later. For trucks, though, the gas turbine is expected to have a long life and need less overhauling than the diesel. It occupies less space for the same horsepower and poses lesser problems in air conservation.

Air pollution, and the contribution made to it by large numbers of motor vehicles concentrated in big cities, is now a dominant factor in design plans for new automotive engines, exhaust systems and fuels. Governments have already imposed certain restrictions. Last September the Ontario government announced that all 1969-model cars sold in the province would require anti-pollution devices. Los Angeles County is experimenting with emission-control equipment for cars which, together with other anti-pollution measures are expected to restore by 1970 the quality of air that prevailed in California in 1955. More sophisticated systems under development are expected to reduce exhaust emissions still further and make possible a pre-1940 air quality despite a vastly-increased automobile population. In 1940 there were only 1.2 million motor vehicles in Los Angeles area; by 1970 there will be an estimated 4.7 million.

Electric cars have been proposed by some to offer a better solution

(Continued on page 12)

SEMINAR ON

"The Christian in Industry"

in Hamilton on March 30th and April 6th, 1968

In the issue of February 16, 1968 of Calvinist-Contact a program was published of a Seminar on "The Christian in Industry". Though this project originated within the circles of the C.T.U.C. (Christian Trade Unions of Canada) at the occasion of their 10th Anniversary, it immediately aroused interest and cooperation far beyond the limits of this organization.

I suppose it would be helpful to try to understand the motives of those who took the initiative for such a Seminar.

We know that several members of the Christian Reformed Church are involved in the Christian labour-movement at it took shape in the C.T.U.C. What could be their motives

For more than sixty years the Synods of the Christian Reformed Churches have dealt with the problem as to how our attitude should be towards labour-unions. Through all those years the recommendations of Synod follow a certain pattern — to move in with a Christian union wherever possible.

> to withdraw from a Union if there was no room left for Christian witness;
>
> to be a witness if a Christian has to be in a so-called neutral union.

At the Synod of 1916 one of the recommendations adopted was:

"If one is compelled to belong to a so-called neutral union, in order to provide for one self, then one should always, in one's union and among one's fellow labourers and workers, through word and deed, witness strongly that one belongs to God's Christ and desires to seek his honor; and if one is hindered in this, one should break with such a union."

Synod 1928: "A Christian who is a member of a social organization, of whatever nature, is bound to God faithfully to exert his influence as a Christian and to contend for righteousness and justice."

In one way or another we hear this call to exert christian influence in neutral unions in the Acts of Synod of 1904, 1916, 1928, 1943, 1945, 1956, 1967. This never meant that the Synod gave a blank cheque with regard to joining a neutral union — but always the church had an open eye for the problems and responsibilities of their members in those unions.

What strikes us however is that, in spite of those repeated admonitions of Synod "to exert christian influence" in those social organizations, next to nothing has been done to keep those members to take those responsibilities. The emphasis was almost exclusively on personal witness, instead of helping them to analyse the structure of the organization in which they found themselves. The only result was that such members felt lost in the industrial world, accommodated themselves to the processes and gave up their christian responsibility in the factory. They did not see their way clear how to apply their faith to the problems in their daily work — and consequently their witness was ineffective.

It was this concern for their christian-fellow-workers which was one of the motives of the men of the C.T.U.C. to launch this Seminar.

However, not only the admonitions of Synod should urge christians to study these problems — there is a special reason why those who settled in Canada after the Second World War should be especially interested in such a Seminar on "The Christian in Industry". The social pattern in the old country was different from the one we are confronted with in our new home-land. The question which of the two is to be preferred we can leave out of consideration for the time being. It is in this social structure that we have to live. This does not mean an unconditional surrender to the status quo. We should put up a hard battle against injustice and oppression, but we have to start with shouldering responsibilities in the special structure in which we live. To me this is a Biblical and Reformed approach. I never read in the New Testament that the apostles of the Lord call on e.g. the slaves to deny the social order even though there was so much injustice in the relationship between master and slave. What the apostles did was to help them "to exert faithfully their influence as Christians".

I also believe that this is according to the Reformed tradition. From conviction we are not Anabaptists. They looked at the political and social structures of this world as being "worldly", non-christian, anti-christian, demonic. For the Anabaptists there was only one alternative — to withdraw from those organizations.

This was not the world-view of a Reformed christian. He recognized in the political and social structures the features of God's providence and goodness.

Only this view of life, as I see it, can help us to find our way in Canadian society. Such a society can not be changed overnight.

The bulk of our labouring churchmembers are organized in neutral unions. What should be our attitude towards these brethren? There are three possibilities. First, we can ignore their existence and problems. Second, we can stigmatize them as second class members of the church, telling them that they are not supposed to be where they are. By doing so we are constantly putting a burden upon their consciences and they will certainly not "faithfully exert their influence as Christians", they will even feel guilty by taking responsibilities. Their only motive left for being in the plant is "to make money" and this is undoubtedly the greatest threat to their spiritual life.

Third, we can recognize the situation in which these fellow-christians live. Modern industry puts indeed a tremendous pressure upon these brethren. They need our love and understanding — and christians should help each other as they face these problems. Since the industrialization of our society takes shape so rapidly, the christian in industry stands as the frontline of the church. Too long already has he been left to his fate.

The Seminar in Hamilton is an attempt to really help each other.

There was still another consideration in the minds of those who planned this Seminar. They realized that such a Seminar should not be a project of one denomination or of the C.T.U.C. only. Here certainly Christians should join hands — at the assembly line they also have to stand side by side, Anglican, Presbyterian, Christian Reformed, etc.

The problem was to find men who were able to speak on the different aspects from a Biblical viewpoint. Advice of e.g. Dr. W. Stanford Reid was gladly accepted.

We often think that the conception of the Lordship of Christ in every area of life is an insight of which we have the monopoly — that, almost by a special rvelation, this biblical truth has been entrusted to our denomination. Nobody should deny that indeed here lies our strength. We would however be very short-sighted if we did not acknowledge that many other christians share this conviction and have done their utmost to put it into practice. We would do the Christian church a great injustice by ignoring that it was this view which made the Canadian churches put their mark upon the history of this nation. In this century, however, in the twenties, a dramatic change took place with regard to the tradition. The more liberal churches became increasingly social minded, at the cost of the Gospel itself. The Evangelical churches and e.g. the Presbyterian church were suspicious of social action. Was it not the philosophy of the Social Gospel which had fostered the Union of 1925, which broke the Presbyterian church to pieces?

There is however a growing awareness among Evangelicals that their individualistic and anti-intellectual outlook cannot make much of a contribution toward solving the problems of modern society and the Presbyterian church is certainly overcoming her lethargy as to the social issues.

In the light of this development we are not surprised that prominent Christians of different backgrounds were willing to participate spontaneously in the Seminar on "The Christian in Industry".

It is not meant as a mass-meeting, it is a Seminar.

It is meant as a humble attempt to obey Him who said, "Blessed are those who hunger and thirst for righteousness . . ."

Simcoe, Ont. G. Rienks.

The "New Look" of the Liberal Party

In 1958 the Liberal Party, under the new leadership of Lester B. Pearson, suffered its worst defeat in modern times. John Diefenbaker and the Conservatives amassed a total of 208 seats (out of 265), and it was time for the Liberals to initiate new dynamic policies in order to regain the government of Canada.

After Louis St. Laurent resigned and Lester Pearson took the helm of the Liberal Party, the whole policy fabric of the party was already undergoing a drastic change. To fully appreciate how this change was brought about, we must examine the background and ideals of its main initiator, Lester B. Pearson.

Pearson, the famous diplomat who won the Nobel Peace Prize for his efforts in the Suez Crisis of 1956, was a man whose life's work had been primarily a scholarly and philosophical enterprise. Before he went into politics, Pearson was a history professor who was therefore in the midstream of academic currents of thought. As Minister of External Affairs under St. Laurent, Pearson was again exposed to idealism, this time the human ideal of the United Nations. The U.N. was set up after World War II as a world organization to preserve world peace and to aid underdeveloped countries through its various relief programs. Pearson has always believed in the necessity and ability of such a world organization to be man's ultimate hope for and safeguard of international peace.

Pearson therefore always had the typically liberal ideal that man, by his own rational efforts, can build a better world. In tune with this liberal background (not to be confused with Liberal), Pearson assembled about him a very liberal group of men who at this time are part of or influence greatly the Government of Canada.

The man who proved to be the most important of these was an English-born immigrant by the name of Thomas Worrall Kent. After graduating with honours at Oxford (B.A. degree, economics), and after serving in the British Civil Service and later serving as the assistant editor for two successive newspapers, Kent came to Canada in 1954 at the age of 32. In that same year he won an appointment as editor of the Winnipeg Free Press. With a full background of British liberalism-socialism, Kent attacked some of the Liberal actions and policies in the dying days of the 22-year Liberal regime. However, Kent was an open admirer of Pearson for his stand that the U.N. and not Britain, France, and Israel, should solve the Suez crisis. In this way, Kent soon became one of Pearson's friends; and, after Pearson's election as Liberal chief, Kent provided the flood of ideas that Pearson needed in his new role of trying to achieve power (through the electorate) rather than curbing power (through negotiation).

Tom Kent is a typical British representative of the welfare state ideal. Believing that society, after the Second World War, had lapsed into a conservative mood due to unparalleled economic growth and apprehension about communism, Kent felt that Canadians must be re-awakened to the social progress that had been won after the Great Depression and had stopped after the war.

In Kingston, 1960, Kent outlined, in a paper entitled "Towards a Philosophy of Social Security", his philosophy of government. He asserted that Canadians needed a new philosophy in the 1960's a philosophy which would provide ". . . a renewed sense of purpose in sustaining or extending social security . . . ."

Kent felt that the old idea of laissez-faire had served its purpose in providing the initial stimulus for industrialization. Now, claimed Kent, with the rise of big business and the development of the planned and mixed economy, the laissez-faire (or free competition) approach is outmoded.

Many would agree with Kent thus far. However, what is his next step? Progress, he claims, must continue; and now the root of the problem is to see exactly what liberty really means.

Kent observes correctly that the greatest opposition to the welfare state comes from those who argue that the welfare state destroys the freedom of the individual and that the government takes over the role of decision-making. He says that this view is misleading because it denies the ever-increasing trend towards collective institutions and collective responsibility in the industrial society. Freedom is not simply the "will to do with one's own as one pleases" (taxation, as an example, denies this view). We have a collective responsibility to the less fortunate in our society and this responsibility should be transferred from the voluntary and arbitrary actions of individuals to the more systematic actions of government. Social conscience, says Kent, dictates this new political "purpose".

Yet in his paper Kent did not expound only on the philosophy behind the establishment of the welfare state. He also proposed definite policies which to a large extent are now either the law of the land, or the official policy of the Liberal Party. Some of these are: medicare, employment training (to follow up the ideal of equality of opportunity), regional incentives for industry, public rental housing, free university education, and more aid to backward nations.

Mr. Kent's sense of duty and his concern for the less privileged are indeed noble virtues. However, like Prime Minister Pearson, Kent has been primarily a scholar and a bureaucrat (he is now deputy minister of the Department of Manpower). He seems to be, along with others in the Liberal Party (i.e., Walter Gordon, Allan MacEachen) securely perched on an ivory tower, far removed from the hustle and bustle of mankind. Although some of the party's programs are good, its philosophy is questionable.

It is only fair to note that Tom Kent is not the only philosopher or theorizer in the Liberal Party. Mr. Gordon is well known for his leaning toward economic nationalism (which has largely been rejected by the party), and Welfare's MacEachen has greatly influenced the party with his push for the Guaranteed Annual Income. However, the point has been made. The Liberal Party, influenced by men who have been brought in by Mr. Pearson, has indeed developed a "new look".

Whether this "new look", "new purpose", or "new progress" is really progressive or not is another question. In response to a question by a **Canada Month** reporter as to which philosophy can be called the right one, Kent replied:

> "It's whether the views you take turn out to be accurate." (**Canada Month**, February, 1966.)

Kent believes that his theories have already at least partial verification. Increasing social consciousness and the collective ethos seems to indicate to Kent that he is on the right road.

However, mere fulfilment of a prediction does not prove the rightness of a philosophy. Even Mr. Kent should know better than that — but perhaps his pragmatic mind could never see this point.

What, then, do Canadians have as a Liberal Party? In a word, a party condoning a society run by managers — where reason supposedly rules.

Recently the Government's 5% surcharge tax bill was defeated. Robert Stanfield and the Conservatives demanded that the Liberals resign. Prime Minister Pearson said the Liberals will not resign, unless they are defeated on a formal non-confidence motion. In any case, an election in the near future is very probable. The Liberal Party will again make new promises based on the Manager-State idea. What the party's future policies will be on economics, besides social security policies, is anybody's guess. Let us hope for Canada that the Manager-State will not become a reality.

Martin S. Verbrugge,
Univ. of B.C. economics and
political science major.
Vancouver, B.C.

THE WORLD AROUND US



THE END OF A KING

A few weeks ago, buried under the mass of news from Vietnam, the New Hampshire primary, and our own parliamentary crises, was a small article in the newspapers which explained that King Constantine of Greece had moved out of the Greek embassy in Rome and had moved into a nearby hotel. To many readers it may not have meant much, but in fact it signified the end of a king. As long as Constantine was in the embassy he was on Greek soil and could claim that he only waited in Rome until it was safe to return to Athens. Now hat he has moved out, he is another king in exile — searching for a country. It may well be, of course, that the junta has forced the king to move out. If the junta felt that the king was not necessary anymore to give an air of legality to their regime, they may have decided that it would be better to get rid of him in case he would try another take-over similar to the one on December 13, 1967. Most of the Western nations have recognized the junta as the legitimate government of Greece (Canada among them). Diplomatic recognition from other nations is often taken to mean by new governments that they have 'arrived'; they have made it, they have become 'respectable'.

It is not always easy to decide when to recognize a government and when not to. Take the case of Canada in this situation, for instance. Was the king the legitimate government of Greece, or is it the military junta. We have decided that it is he junta, but what do we base it on? The U.S. also recognizes the junta in Greece, but after twenty years of full control of the country, the government of the Republic of China is not recognized by the U.S. Why?

The case of King Constantine is still shrouded in mystery, and we in the West are still not sure what really happened during the king's counter-coup in December. There is now much speculation (and a fair bit of evidence to substantiate it), that the junta was fully aware of the king's intentions to regain control of Greece, and that the junta was prepared to let the king try, and then, when he failed, allow him an 'honourable' departure out of the country. They felt this was a very good idea, because they could not — for appearance's sake — remove him from the country by force.

The story, as it is circulated in Athens, reads almost like a cloak and dagger mystery spy novel. It seems the king felt he was losing much of his popularity because he had not worked against the junta. The high army officers with whom he had been friendly had been removed from office by the junta, and the new officers who took their place were unknown to the king, and not very friendly towards him. The rough outlines of the king's planned countercoup did not remain secret very long. From October on they were gossiped about in the fashionable cafés of the capital. Names, which later proved to be correct, were freely mentioned. It was not long before the junta found out about the rumours, and they saw a possibility of getting rid of the king. Presumably all Constantine's communications were known to the junta. It is possible that the junta even controlled what information was allowed to come into royal hands. With a little maneuvering they managed to get trusted men in key positions, and from there on the king was allowed to proceed. The king overestimated his popularity with the army, and the ability of the air force and navy to give him any assistance. The army only paid lip service to the king. The greater part of the top-ranking officers had been removed during the summer, and the junior officers who had been moved into their place had been promised better careers, free from promotion by political pull. The navy and air force remained largely loyal to the crown, so they had to be taken care of. Army tanks and rifles confronted air force men and planes at the major bases. Some planes took off to drop leaflets on Salonika with a plea from the king to support him, but no planes strafed army tanks or ground positions. Navy units set sail from Suda Bay in Crete but were nowhere in a position to help yet when is was all over. So the king's coup failed, and he was allowed to 'flee' to Rome (with a reported sixty pieces of baggage, and the Queen Mother's two white poodles).

The junta has now been in power in Greece for almost a year. At present Premier Papadopoulos and his fellow ex-army officers seem firmly entrenched and there does not seem to be any opposition to their regime — at least not openly. Greeks and foreigners are beginning to show grudging respect for George Papadopoulos. His intelligence is unquestioned, his adroitness proved; he has shown restraint if not statesmanship. He used to be a very popular officer while he was still a colonel in the army, and today he strikes you as a forceful man, still modest, and to a certain degree still popular. The junta has promised that it will hold a referendum between April and September of 1968, and there seems little doubt that the junta will sponsor its own political party. It seems unlikely that the regime will really turn Greece into a democracy again. The chances of the junta retaining power in an open election are slim — there are still too many old time politicians around. At Christmas-time there was a ray of hope that the regime was really trying to make itself socially acceptable internationally by granting amnesty to all the 2500-odd political internees on the islands of Yaros and Leros.

But only three hundred were released, and these were mostly persons without notable previous convictions who had been indicted for political crimes. The other prisoners are under 'administrative detention', not charged with offences, and therefore, according to the junta not eligible for release.

It is unlikely that the army in the near future will produce another coup, although the present regime is having some troubles with some officers who more or less ask, "We have the same rank as those in the junta, why are we not in the government?" The junta now has an answer for them; since they themselves got out of the army they can tell the other officers to do the same, and tell them that they will then try to find a position for them in the government — few have tried it so far. The junta does seem to favour free enterprise, and business has been favoured, especially with tax benefits. A recently announced Five-Year Plan is based on the cooperation of big business, not on takeover by the government. The talk of the western nations to boycott Greece to put pressure on the junta now seems to have been forgotten. And rightly so. The colonels might suffer a little if it was undertaken, but the people of the country, whose living standard is well below the European average, would suffer far more. Greece relies heavily on income from shipping, tourism, and remittance from Greeks abroad. If the country remains stable during 1968 there is little reason to believe that Northern Europeans and American tourists will stay away. And if indeed it is a bumper tourist year, the financial position of the country — at least for this year — will be quite favourable. If the country remains stable, of course, foreign investors will gradually drift back again, and should give the country another boost in the arm.

At present there seems little likelihood of King Constantine returning to Greece. The problem that does remain though, is that another coup will be forthcoming from one of the armed services and that another government will replace this one. That Greece, the land where democracy was born, is now under a military junta is bad, but there is one blessing: not one drop of blood has been spilt.

J. J. Bout.

Frostbite

by Dr. J. VAN BELLE

During this season extreme cold is frequently recorded in many places of Canada. Brief exposures to extreme cold can cause frostbite. What is that? You could compare this condition with that of a sunburn. The skin becomes red and in more severe cases blisters will form. In continued exposure to cold, frostbite is followed by freezing. Ice crystals form in the tissues under the skin — the extremity becomes frozen solid. The tragic outcome may be an amputated toe, foot, etc. How can these cold injuries be prevented? Because prevention is better than cure.

When you are going to make a trip out into the country, or if you live in an area where it is extremely cold, certain precautions can be taken. Always, before you leave the house, at the start of any trip, be sure to be warm and rested. Your overall body temperature is an important thing. It should be normal and kept normal throughout the trip, with hot meals and fluids. At the same time avoid an excessive intake of alcohol. Not only does this impair judgement; it also opens up the vessels of the skin, resulting in unnecessary loss of heat (heat, which you can use for better purposes for more central parts of the body). It will give you a false sense of warmth and well-being. Furthermore, be rested and fresh when you start out. If anything happens this will greatly improve your chances for survival.

Next, pay some attention to the type of clothing you are going to wear. For a coat, use a wide parka with large armholes. Now the arm can be drawn inside the sleeve and, if necessary, frostbitten fingers can be warmed under the opposite armpit. Even for frostbitten feet wide parka are ideal. They are best thawed on the warm belly under the parka of a buddy. A real demonstration of brotherly love! Secondly, always wear windproof leather gloves or mittens. This, together with petrol pocket warmers, inside the parka pockets will assure warm hands. And warm hands come in handy when the face becomes frostbitten. Place the warm hands over the injured spot of the face. In addition wear a face mask. One that covers the tip of the nose and both cheeks is usually sufficient. Shoes, snow boots, and any form of foot wear must be roomy enough to permit free movement of the toes. By moving the toes up and down, more blood flows through them. It improves the circulation and this will delay frostbite.

There are a few more points that you ought to remember. If your hands, feet, and face stop hurting in severe cold, there is something wrong. Frostbite anesthetizes the skin. So that is probably what you got — frostbite! Men who have to work outside can further prevent frostbite by using the 'buddy' system. They should watch each other's face for yellow-white spots — an early sign of frostbite.

When you arrive home or as a matter of fact whenever possible, a quick thaw of the injured parts should be accomplished in a warm water bath 104-109°F (never over 115°F). Quick thawing is most beneficial for ultimate tissue recovery.

If frostbite is not treated, and exposure to cold continues, freezing will follow. If freezing has occurred the most important thing to remember is perhaps that **nothing** should be done to the affected extremety until proper medical care can be given, e.g warm water, sterile bed care. The chief reason for this is to minimize the loss of tissue as much as possible. The second, also very important reason is plain survival. If thawed in the field, refreezing is a great possibility and this will almost invariably result in gangrene (dead tissue). This in turn will eventually necessitate amputation. Furthermore, thawing, to obtain the best end results, should be done fast, and this is often impossible in the field. Finally, a thawed leg becomes swollen, painful and is subject to infection. A man with a frozen leg can walk; a man with a thawed leg requires a stretcher. If survival becomes a prime object, this becomes a very important consideration. What you should do in the form of first-aid are the following:

If possible try to raise the body temperature with hot meals and fluids. Secondly, make sure that there is no constriction to the circulation from boots, etc. above or over the frozen area. Even if there is a fracture you should immobilize this without traction — this would only further impair the circulation and increase the damage. Try to reach the nearest hospital and doctor as fast as possible. Here proper care can be given. As is the case with frostbite, quick thawing as a rule is most beneficial. Sterile bed care and antibiotics can be given — all to prevent infection.

Improvement can be expected to take place for about 3 months. Nothing drastic will be done until that time.

Frostbite and freezing — two real dangers. Hot meals and fluids, warm and proper clothing, a rested, healthy body are the best preventions. And prevention is better than cure.

THE WORKMEN'S COMPENSATION BOARD, ONTARIO and THE NEW CANADIAN

While many European countries are, to a greater or lesser degree, welfare states, Canada is not. However, this does not mean that a worker is without protection. In Ontario, the agency responsible for the compensation and rehabilitation of such workers is the Workmen's Compensation Board.

Because of the considerable differences between the European and Canadian systems of looking after on-the-job injuries — and because of occasional language difficulties — the functions and procedures of the Workmen's Compensation Board are not always clearly understood by newcomers, but in recent years misunderstandings have become fewer because the Board has gone a long way toward making it easier for New Canadians to obtain clear information and prompt service. It now has a number of qualified interpreters in the key languages to handle enquiries, as well as employees from several ethnic groups at its Hospital and Rehabilitation Centre.

It is essential, however, that the worker understand some of the basic principles on which the Workmen's Compensation Board operates. It compensates workers only for job-related accidents and diseases, not for those originating outside their work. It only pays them compensation while they are actually disabled in the opinion of a doctor, not necessarily in their own opinion. When workers have partly recovered, compensation is reduced proportionately. In Canada, an employer is under no legal obligation to take back a worker after an accident, whether or not he is fully recovered or rehabilitated. Nor is the Workmen's Compensation Board responsible for finding him a new job.

In addition to paying medical and hospital expenses and providing rehabilitation where needed, the Board pays and injured worker three quarters of his normal wage up to a maximum of $86.54 a week. Where the accident results in death, it contributes to burial expenses and pays $75 a month to the widow and $40 a month to each child under sixteen.

Employees do not pay anything for this protection. It is entirely financed from contributions by employers who are required by law to make these contributions.

Last year, The Workmen's Compensation Board received 375,000 claims and paid out near $100 million in benefits. Less than 5 per cent of the claims were rejected, mainly because they were for accidents that had nothing to do with the job.

Since New Canadians and native Canadians are entitled to exactly the same compensation and services, there are no statistics on how many newcomers were among those who received benefits.

Lame Evangelist Spreads Gospel in Southwest Tanzania

Paipi is a lame man, a polio victim, who lives in southwest Tanzania. The polio attack left his legs spindly and bent. He can only squat but he has taught himself to "walk" on his toes and hands.

He learned he could also ride a bicycle by putting his right foot on one pedal, reaching his right arm through to the other pedal and then guiding with his left hand. Since he cannot sit on the seat he clings to the side of the bike. Zipping along a flat stretch or down a hill, there are times when he cannot be seen hanging on. On one such occasion when an African saw the bike careening past, he cried, "The demons are riding bicycles."

Paipi earned his living by playing drums. He was good and in much demand as a dance drummer. Despite his handicap Paipi felt he had a good life until one day an African evangelist told him that he needed God, Christ and salvation.

Paipi rebelled. "I am happy," he told the man.

But he could not sleep well and had bad dreams.

One day Paipi decided the lame man, the dance drummer, would receive this Lord Jesus Christ as his Savior.

Hurrying home, he gathered his drums and burned them.

He began to study God's Word. In 1961 'walking' on his toes and hands or clinging to his bike he started going from village to village preaching that Word.

He often has trouble, but he says that God protects him. As a testimony he cites the time a relative became angry at him when Paipi reproved him for his drinking. His relative grabbed a gun and shouted, "I am going to kill you."

Paipi could not run, but he prayed.

Angrily, the man pulled the trigger but the gun did not go off. Paipi covered his eyes, prayed and waited. The man tried a second time, but again the gun did not go off.

Jerking out the shell and inserting another, he pulled the trigger again. Nothing happened.

Shouting furiously, "This gun is no good," he pointed it in the opposite direction and pulled the trigger. This time the gun fired.

Friends dragged the man away before he could aim at Paipi again.

Despite the problems, Paipi can be seen scampering along on hands and toes or clinging to the side of his bike as he travels from village to village preaching the gospel of Jesus Christ and telling his people what his God has done for him.

World Vision Magazine

In a bid to reach a greater listening audience, the sponsors of *Perspective*—a christian commentary on current trends and events have decided to air this program each Sunday at 2.00 p.m. on Toronto's CHIN (1540 on your AM dial). Urge your friends and neighbours to tune in. If you enjoy this program, please tell others; if you have constructive criticism, please tell us.

10,000 Testaments Made Available for Tokyo Crusade

The Japanese thermometer on the wooden fence hovered in the 50's, but the sky was cloudless and blue. Only the day before, typhoon Dinah had ripped across the area and left 29 dead. But on this cold Sunday afternoon, 36,000 people in the Korakuen Baseball Stadium were being presented with the Gospel of the living Christ.

The Evangelist was the well-known American, Billy Graham. His blond hair whipped back and forth as he spoke and a light-colored trench coat protected him from the wind. Most of those in his audience were young, at the high school and university level. They were wrapped in topcoats and woolens.

As the capacity audience faced Dr. Graham, it could see behind him the neon lights, Coca-cola, Sony radios, Seiko watches, and Toyopet cars, but the dynamic man on the platform said he had come there to present the greatest product of the world — Jesus Christ.

The Evangelist was there for ten days and at the conclusion of the campaign it was recorded that more than 191,750 had heard the Gospel and 15,854 inquirers had made the long way down to the front in a decision for Christ. "This is the most significant crusade we have ever conducted in any place in the world considering that there are only 15,000 Christians in Tokyo," said Billy Graham. This crusade indicates to many that regardless of race, nationality, or language, man is the same the world over and the message of Jesus Christ meets man's deepest needs.

It was significant that people representing all phases of theological perspective were there. This was not the easiest thing in the world to achieve, particularly in Japan. It was reported that interest ranged from the Kyodan to the most conservative Pentecostal groups. In general, most agreed it was the greatest event in the 107-year history of the Christian movement in Japan.

The Japan Home Bible League, through its Director, Rev. Maas Vanderbilt, supplied more than 10,000 Testaments to those who had responded to the Gospel's call.

On Sunday night, October 29, a passenger jet roared down the runway at Tokyo airport. It lifted above the concrete field and headed East across Tokyo bay— back there beneath the jet stream weer almost 200,000 people who had been confronted with the Gospel, more than 15,000 who had declared a decision for Christ, and 10,000 who had a Japanese New Testament provided by the Japan Home Bible League.

(*The Sower*)

Central Ontario Christian Hockey League

TEAM STANDINGS

	GP	W	L	T	GF	GA	Pts.	Team P.I.M.
Brampton	11	10	1	0	64	42	20	68
Georgetown	12	7	4	1	60	34	15	164
Weston	11	6	4	1	51	37	13	142
Guelph	11	3	8	0	38	57	6	156
Drayton	11	1	10	0	25	68	2	111

SCORING LEADERS

Players	GP	G	A	Pts.	P.I.M.
A. Talsma, Brampton	11	21	19	40	16
H. Luimes, Brampton	10	15	15	30	2
J. v. d. Pol, Georgetown	12	14	10	24	13
C. Baker, Georgetown	10	9	13	22	20
J. Adriaanse, Brampton	10	6	12	18	8
J. Poot, Georgetown	10	12	5	17	6
D. Scholten, Guelph	11	6	11	17	24
D. v. Solkema, Georgetown	12	6	11	17	23
D. Poot, Georgetown	11	4	13	17	12
J. Scholten, Drayton	11	9	7	16	4



From the Mailbox

RENEWAL FELLOWSHIP

Mr. Editor,

Some weeks ago I read an article from you in "C.C.", mentioning the movement in the United Church, from members who are dissatisfied with the way their church is drifting away from the Word of God. As I know the chairman of this movement, Mr. Lloyd Cumming very well, I wrote him a letter.

Below follows a quotation of Mr. Cumming's answer to me, because in the article mentioned, you asked your readers if we could and should do something for this movement. This letter of Mr. Cumming might be the answer to that question, because this "United Church Renewal Fellowship" needs our continued prayers, and we can encourage them by letting them know that we are very grateful that the Holy Spirit is working under the members of the "U.C.".

Quote: "The United Church Renewal Fellowship" has been a coming together of members who are disturbed by the drift of our church away from the faith once delivered to the saints toward a liberal theology which denies the authority of God. There is a wide spread desire for a return to sound Biblical teaching with an emphasis on proclaiming the Gospel from the evangelical point of view. Since the article appeared in the United Church Observer and other news media, we have received a flood of letters from people all across Canada who share our concern. Those of us who have been called to a leadership role in this movement, have been keenly aware of the guidance of the Holy Spirit. This is not an organization which has been instigated and promoted by man. Please pray that we will be obedient to God's will as we continue.

"Thanks again for your encouragement. I will pass your letter on to our secretary, Mrs. F. G. Mackenzie, Box 41, New Lowell, Ont. and ask her to add your name to our mailing list for our quarterly publication "The Small Voice". I received a very encouraging letter from a Christian Reformed pastor, Rev. Vander Kwaak."

Mr. Farenhorst, maybe sometime you can find time and space to inform the readers of "C.C." more about this movement after contacting the secretary.

Yours truly,
H. Verwoerd.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE JANUARY PROBLEMS

No. 284 (Kipping and Hume)

The battery BR3-NQ6 cannot shoot its discovered checks effectively unless the King is pinned to his place. This happens by 1. P-B7, while the Pawn at the same time takes over the coverage of square K8 from the Knight. So, the keymove has as threat: 2. N at Q6 moves with check.

1. —, NxP; 2. N-KB5 ch, N-Q3; 3. R-KN8 mate.

1. —, RxP; 2. N-QB4 ch, RxB; 3. R-QN8 mate.

1. —, B-B8; 2. N-K4 ch, BxB; 3. QxN mate.

1. —, Q-R7 (N6); 2. N moves, Q-Q3 ch; 3. BxQ mate.

1. —, P-B7; 2. N moves, B-N5; 3. BxB mate.

Other black moves cause mate in two moves:

1. —, BxR ch; 2. N-QB4 mate.

1. —, QxR ch; 2. N-KB5 mate.

1. —, RxQ ch or QxQ ch or BxQ; 2. N-K4 mate.

No. 285 (Ruben)

Square KB5 needs special coverage to let the white Knight mate the black King at KN6. The Queen should provide that coverage, but where should Her Majesty go? 1. Q-KB5? fails after 1. —, NxQ and the white Knight cannot go to N6 anymore. 1. Q-K4? is wrong for the same reason. 1. Q-Q3? looks much better, but 1. —, Q-K5 is a definite answer. So we come to what is right: 1. Q-QB2, thr. 2. N-KN6. No, the position was not wrong, neither was it misprinted again . . . Look: 1. —, Q-K5; 2. Q-B7 mate. 1. —, Q-Q6; 2. N-B6 mate. 1. —, QxQ; 2. R-Q5 mate. Did you enjoy this one?

No. 286 (Easter)

Only people who forgot that castling belongs to the game of chess could not solve this simple 2-mover. 1. N-Q2, thr. 2. 0-0-0 mate.

No. 287 (Tuxen)

My remark about the black threat 1. —, QxP ch with the sufficient answer 2. RxQ was a kind of trap to mislead you. Sorry if you fell into it.

This problem is what you call rich. The keymove 1. N-B6 attacks the Queen threatening mate by taking the lady. Every move of this strong piece produces a different mate. Even the King may escape after the keymove, but in doing so by 1. —, K-N6, he would pin his Knight and 2. Q-R2 would be the fatal answer. In his short letter one of our contestants called this one "a top notch 2 mover". I fully agree.

DUTCH

284. 1. f7, dr. 2. P~ mat.
1. —, Pf7:; 2. Pf5 sch, Pd6; 3. Tg8 mat.
1. —, Ta5:; 2. Pc4 sch, Ta3:; 3. Tb8 mat.
1. —, Lc1; 2. Pe4, La3:; 3. Dh6: mat.
1. —, Dh2 (g3); 2. P~, Dd6 sch; 3. Ld6: mat.
1. —, c2; 2. P~, Lb4; 3. Lb4: mat.
Andere: 1. —, Lb3: sch; 2. Pc4 mat.
1. —, Dg4: sch; 2. Pf5 mat.
1. —, Te3: sch of De3: sch of Le3:; 2. Pe4 mat.

285. 1. Dc2, dr. 2. Pg6 mat.

286. 1. Pd2, dr. 2. 0-0-0 mat.

287. 1. Pf6, dr. 2. Ph5: mat.

Realm and Limitations of the Scientific Method

by BRUCE BOKHOUT

In 1967 we commemorated the 450th anniversary of the Protestant Reformation. The Reformation did not only mark a painful split in the Church, it also marked the abrupt ending of the Middle Ages and the beginning of Modern History.

Why do historians, both believing and non-believing, use the Reformation as a kind of turning point in the history of mankind? The answer is that the Reformation initiated a **diminishing** authority of the Church and an **increasing** authority of science. Consequently the culture of modern times has become more and more **lay** and less and less **clerical**, and this process is going on at an even accelerated rate today under the name of secularization.

The authority of science is **intellectual** (it appeals to reason), the authority of the Church is **governmental** (it proclaims a Kingdom). Science does not lay down a **complete** system, covering human morality and human hopes declare its pronouncements to be from past till future. It does not absolutely certain and eternally unalterable — it simply cannot, else it would claim infallibility. The pronouncements of science **are** made **tentatively**, on a basis of probability, and are always considered liable to modification under influence of new scientific evidence. Consequently science considers a necessary change of theory not as a **defeat**, but as a **victory**.

The famous physicist Albert Einstein once gave this beautiful definition: SCIENCE IS THE AGE-OLD ATTEMPT TO SEE THE PHENOMENA OF THE WORLD AROUND US IN THEIR NARROWEST ASSOCIATION, AND TO INTERPRET THEM WITH A MINIMUM OF PRESUPPOSITIONS BY USING AN ORDERED TRAIN OF THOUGHT.

And in his book: **"Out of my Later Years"** (1941), Einstein continues: "Science can only ascertain what "is", but not what "should be", and outside its domain value judgments of all kinds remain necessary. Religion, on the other hand deals with evaluations of human thought and action. It can not justifiably speak of facts and relationship between facts".

Or, according to Professor Alfred North Whitehead in his book: **"Science and the Modern World"**: What one side sees, the other side misses, and vice versa. And Lecomte du Noüy formulated it as follows in his book **"Human Destiny"**: The aim of science **is to foresee**, and not, as often has been said, to **understand** . . . . Our scientific laws are always à posteriori: they reason from facts to principles, from effect to cause.

And even the famous British mathematician and philosopher Bertrand Russell (a professed atheist!), feels compelled to end his book: **"Human Knowledge — Its Scope and Limits"** with a final chapter about "The Limits of Empiricism". (Note to the reader: Empiricism is the philosophical doctrine that all knowledge is derived from experience through the senses). The very last sentence of the above book reads as follows: ". . . . that all human knowledge is **uncertain, inexact,** and **partial**. To this doctrine we have not found any limitation whatever".

It should be noticed, however, that although Albert Einstein's remarkable definition of science is readily applicable to physics, chemistry and engineering (and maybe also to classical mathematics as such), it becomes more difficult to apply in the field of biology, and is pretty well impossible to manipulate in the field of disorders of the human mind: psychiatry. An inept biologist may try without justification to simplify his scientific approach by relegating everything indiscriminately to evolution to explain away his basic difficulties. The same holds for an astronomer, who skips the problem of the first cause by "explaining" the origin of the universe via some kind of "big bang" theory to the gullible public. The same holds for a psychiatrist, who reduces and therefore pre-empties all human emotional problems to sex or libido. We refer in this respect to the controversy that finally developed between Freud and Jung concerning Freud's psychoanalysis. The problem is nicely illustrated by T. Jansma's article: "What Is Psychotherapy?" in the Reformed Journal of November 1966, pages 14-17.

The conflict between science and religion is also due in part to a difference in **methods**: the observations and conclusions of science are largely objective, that is, they are made in such a way that they can be repeated and verified by anybody, anytime, anywhere. Orthodox religion, on the other hand, starts out with broad generalizations or assumptions, unproven (and unprovable!), but nevertheless teaches us a form of "supertruth" that must be taken on "faith". Thus the dilemma of today's Church has become: HOW CAN WE ACCEPT THE FINDINGS OF SCIENCE WITHOUT MODIFYING TO THE POINT OF DESTRUCTION OUR BASIC RELIGIOUS VIEWS AND PRINCIPLES?

(Prof. Dr. W. K. Grossouw of the Roman Catholic University of Nijmegen, Holland has even pointed out that **acceptance** of scientific methods by the Christian Church may indeed **help** to understand the biblical message: the modern scientific concept of the universe automatically killed **astrology**. The planets lost their threatening and compelling appearance for him who believes in "the Father of lights with whom there is no variation or shadow due to change".

(James 1:17). For the **actual myth** was the identification of the cosmos with the deity.)

The practical importance of science was first recognized in connection with warfare. Science, throughout the ages, from Archimedes till this very date, has always got its impetus from the slogan: Si vis pacem, para bellum (if you want peace, prepare yourself for war). Scientific techniques require the co-operation of a large number of individuals under a single direction. Its tendency therefore is against anarchism and even individualism, since it demands a well-knit and highly developed social structure. Unlike religion, science is ethically **neutral**: it assures men that they can perform wonders, but does not tell them what wonders to perform.

From the above introduction it must be clear that there always has been a certain kind of uneasy rivalry between church officials (= the clergy) and the scientists (= the "laity"). Both parties were (and still are) suspicious of each other, because each party suspects the other one to deliberately undermine its authority and operational basis. Due to this thoroughly false antithesis much harm has been done to the reputation and the credibility of the Church of Christ and the ill effects are still noticeable to this very day, especially in the so called "fundamentalist" circles: "Read the "Bible. It teaches you how to act. "Read the hymnbook. It contains "the finest poetry ever written. "Read the almanac. It shows you "how to figure out what the wea- "ther will be. There isn't another "book that is necessary for any- "one to read AND THEREFORE "I AM OPPOSED TO ALL LI- "BRARIES".

The remarkable thing is that Roman Catholicism and Protestantism have received alternatively their share of trouble regarding scriptural interpretation of the Scriptures. The Roman Catholic Church met her Waterloo at the Galileo trial (what was at stake during this trial apparently passed unnoticed in Protestant circles). The Protestant churches met their Waterloo in 1859 with the publication of Charles Robert Darwin's: "The Origin of Species", followed in 1925 with the notorious "Scopes Trial" in Tennessee, followed in 1960 in Holland with the publication of a book by Klaas Dijkstra: "Pleidooi voor de Platte Aarde". Unbelievable as it is this book declares solemnly: 1) the earth does not rotate; 2) the earth is flat; 3)the sun is not larger, but smaller than the earth and is much nearer than science indicates; 4) the moon is a mirror that reflects the surfaces of the earth.

The Roman Catholic Church, on the other hand, absorbed smoothly the ideas of evolution under influence of her **own** scientists: the Augustinian abbot-biologist Mendel in Austria, the priest- astronomer Lemaitre in Belgium and the French jesuit-paleontologist Teilhard de Chardin. Moreover, Pope Pius XII issued in 1950 his encyclical letter **"Humani Generis"**, that left explicitly room for the evolution theory in Roman Catholic thinking. (See Holland's **"The New Catechism"**, an exemplary 602 page handbook for the laity, issued by order of the bishops of the Netherlands).

And right now we are witnessing the Church's third Waterloo: the inability of the Roman Catholic mind to come to grips with modern contraceptive methods. (We hear surprisingly little about the implications of "the pill' from Protestant circles).

What happens when the Church starts to meddle with a field that does not belong to her jurisdiction can be illustrated by the following examples:

1) In he year A.D. 535 a monk, named Cosmas, wrote a book, titled: "Christian Topography". Cosmas was a traveled man who had visited India and Ethiopia and finally he lived in a monastery in Alexandria, which was then a great centre of culture. In his book, basing himself on the direct meaning of Biblical texts as construed by him in a literal fashion, he denied the existence of the antipodes and asserted that the world is a flat parallelogram, whose length is double its breadth.

2) Prior to the 17th century, the Church, for some mysterious reason, had decided that the circle was the perfect figure and therefore the logical consequence was that the orbits of the planets **had** to be circles. Upon discovery that the planetal orbits were not circles but ellipses, the spiritual world of some people seemed to collapse — quite unnecessary, of course.

3) The Church, at that time, had furthermore decided that because 7 was a sacred number, there **had** to be 7 heavenly bodies: the sun and the moon plus the 5 planets known at that time. The reader can imagine how popular the man was who discovered that the planet Jupiter was circled by 4 moons of its own — he was considered a disturber of the peace! The ecclesiastical diehards promptly denounced the telescope, refused to look through it, and maintained that it revealed only delusions.

4) Galileo was condemned by the Inquisition, first privately in 1616, and then publicly in 1633 for his deviating opinions about the centre of the universe. The Church stubbornly referred to **her** interpretation of the sacred stories of Joshua and the sun, Psalm 104:5 "Thou didst set the earth on its foundations so that it should never be shaken" and Ecclesiastes 1:4 "A generation goes and a generation comes, but the earth remains forover".

In fact the Inquisition operated so "successfully" that it put an end to any form of organized science in Italy for the next two centuries!

The Roman Catholic professor Henri Daniël-Rops describes in his standard work "History of the Church of Christ", 6th volume: "The Church in the 18th Century" the Galileo situation as follows:

"The inquisitorial court, by taking its stand in the realm of scientific fact and presuming to forbid belief in the rotation of the earth, placed the (R.C.) Church in an untenable position and made her look absurd in scientific eyes . . . .

The whole of Galileo's defence was based ultimately upon a formula which can be expressed as follows: THE BIBLE SAYS ONE THING — MY EYES HAVE SEEN SOMETHING QUITE DIFFERENT. Galileo sought to draw a hard and fast line between the domain of faith and that of experience. But such a line was going to hallow the divorce between faith and science, revelation and reason. It was possible to condemn Galileo if he treated Holy Scripture with contempt. But it should also have been explained why the scheme of divine inspiration and that of scientific discovery did not coincide, and how theology was quite compatible with science. No such explanation was forthcoming at that date".

Later, much later, in 1943, the Roman Catholic Church did make up in the now famous encyclical letter of Pope Pius XII: **"Divino Afflante Spiritu"**, written largely by the German Jesuit Augustin Cardinal Bea. But it took the Church 300 years to get things going and the end is not in sight and probably will never be!

5) Finally, the Pilgrim Fathers had quite a peculiar problem on their hands:

The Pilgrim community at Plymouth, due to some queer interpretation of the Scriptures, believed that a child was always born on the same day and hour of the week as conception took place. Along with this belief the ministers deplored sexual intercourse on the Sabbath. Unfortunately, a large number of married couples did have a child born on Sunday and were promptly disciplined by their Consistories for "conjugal immorality". Biological ignorance thus gave morality quite unnecessarily a bad twist and made quite a few couples needlessly unhappy and embarrassed with the birth of their child.

And to conclude this article: In order to reconcile science and faith, we not only need colleges and seminaries to **train** preachers, but we also need colleges and seminaries that treat religion as a subject for study, preferably in its interrelationship with the other disciplines. Omission of this basic principle and insight has made that most (if not all) higher institutes that started out as schools of Divinity, ended up as secular Universities: Harvard, Princeton, Queen's — just to mention a few. Their governors forgot that theology is not **that** self-evident: it has to do a selling job and does not thrive in splendid isolation!

The Free University, Amsterdam, the Netherlands, now is making a serious attempt to make up for nearly 50 years of neglect in the systematic investigation of the relationship between faith and science. The way it is done does not seem to meet general approval. But the mere fact of **disagreeing** forces all of us to **think** and to become much more articulate. And the latter is better than an ominous silence, due to the fact that all problems have been swept with professional care and diligence under the institutional rugs. Small wonder that the atmosphere becomes quite dusty and suffocating, and that a younger generation turns its back on this type of hypocrisy, perpetrated in the name of orthodoxy!

And finally: we must not forget that, although our daily life has become completely dependent upon science and the strict application of scientific methods, the spiritual nevertheless remains the most important aspect of the human life, for it determines our motivation, it gives us perseverance, it gives us ideals, it decides upon the deepest things of the human heart. The history of mankind therefore is ultimately written not by science, but by **faith**. Faith decides about the country we go to, the job we aspire, the spouse we choose, the number of children we want, the war we fight, the religion to which we adhere, the morals we put into practice, the way we face our constant companion: death.

It is important to note that the famous philosopher Alfred North Whitehead wrote in the preface to his **"Science and the Modern World"**: "If my view of the function of philosophy is correct, it is the most effective of all the intellectual pursuits. It builds cathedrals before the workmen have moved a stone, and it destroys them before the elements have worn down their arches. It is the architect of the buildings of the spirit, and it is also their solvent: —AND THE SPIRITUAL PRECEDES THE MATERIAL".

It is the opinion of the writer of this article that modern science and old-fashioned faith are not antipodes, but are closely interrelated. Sometimes I have the sad feeling that the Church, in her sublime inquiry, completely misses this point and becomes like the bird that only dared to fly backwards: in its desire for absolute certainty it just wanted to see where it came from, but did not have the courage to see where it was going to. This foolish bird invited a catastrophe, because it did not adequately adjust itself to its direction.

Says Psalm 92: "The righteous flourish like the palm tree, and grow like a cedar in Lebanon". There should be growth, there should be an evolution also in our spiritual life over the years and over the ages to meet the challenges and omens of a technocratic and therefore secular society. For all that is human must **retrograde**, if it does not **advance**.

POSTSCRIPT: It is of interest to notice that Prof. Berkouwer of the Free University, Amsterdam, the Netherlands, in his series **"Dogmatische Studiën"**, up till now has systematically ducked the actual issues. See his "De Algemene Openbaring", pages 235-239, and his "De Heilige Schrift" Volume II, pages 297-330. In this light I would consider Berkouwer rather **conservative**. However, I object to the rather highhanded way his pupil and heir apparent Kuitert deals with the problems. The fundamental problem has remained the same: the impossibility to esablish workable contacts between theologians and scientists, even WITHIN the community of a **Christian** University!

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

by D. J. VAN DIJK

4. *Charlemagne and the Norsemen*

The driving figure of the early Middle Ages was most certainly Charlemagne, who, more than anyone else, defined the course of West European history. Continually at war, he expanded his Frankish Empire from the Atlantic to the sharp bend in the River Danube, and from the River Ebro up to Jutland in Denmark. Those wars were primarily fought to acquire gold. The reason for this was that, as a result of a considerable decline in commerce and industry following the fall of the West Roman Empire, money was rapidly disappearing, more especially gold coin. In looting Roman regions, the Germanic tribal-heads had acquired considerable amounts of treasure and by defeating those tribes Charlemagne collected much of it. But the penetrating Arab merchants in the South of France and Italy wanted to trade their coveted wares for precious metal only, and so the Emperor's gold coin ran out with this trade. Consequently the population of the vast Frankish Empire, except for the people in the lower coastal regions, had to turn to agriculture and cattle-breeding for a living.

In order to meet the need of money, Charlemagne himself introduced a new monetary system entirely based on silver. The unit became a pound of approximately 500 grammes of silver, divided into 20 shillings and each of those into 12 pennies. The latter were actually the only coins in circulation. Later William the Conqueror introduced the system into England, where it is still valid.

The Netherlands lay completely inside the sphere of influence of Charlemagne's empire. In Nijmeghen he built one of his imperial residences; in Aix-la-Chapelle (today just east of the Dutch border in Germany) he built another one, as well as a famous cathedral which is still in existence. It was in that area that Charlemagne's destructive war against the Saxons was conducted, and he could conquer them only by scattering this unhappy people over his entire empire. However, much more important than all this fighting and violence were the emperor's activities in the cultural evolution of the people. His work in this respect was so extensive that we can truly speak of a Carlovingian Renaissance. In the Netherlands (which at the time also included what is now Belgium) the Monastory schools of Utrecht and Liege became important centres of civilization. The pious monks there copied the works of the ancient classics, thus preserving the cultural heritage of Hellas and Rome for latter generation. There were also Royal Homesteads in the Netherlands, where the estate-stewards were compelled to prepare their serfs for a temporary sojourn of Charlemagne's government and court which included hundeds of men and women with whom he travelled from one homestead to another all the time.

His concern for his subjected people is clear from the very detailed instructions which he sent to his stewards, with regard to maintenance of buildings and stables and the care of crops and cattle. He ordered rest on Sundays and religious holidays. His free subjects were exempted as much as possible from compulsory military service; and he saw to it that the convents and monasteries handled the educational training of the children in their immediate vicinity.

Charlemagne died in 814 and he left his empire to Louis the Pious, a rather inane personality who almost immediately became involved in difficulties with his sons who, in accordance with hereditary rights, claimed their share in the Empire, even during their father's lifetime, and of course this led to bloody fights over the distribution. Consequently, the central power rapidly declined and at the same time to coastal areas of the Frankish Empire suffered attacks by Vikings or Norsemen who came south from Norway and Denmark. In their strong gaudily painted ships — propelled by skilled rowers — they landed on the shores of the lowlands.

The inhabitants of these regions were stricken by fear when they saw the colourful vessels decorated with dragonheads, which were unloaded and therefore lay high on the water. Since the central government was impotent as a result of internal dissension, the task of repelling the formidable opponents fell to the local authorities, the socalled "Regional Counts", of whom there were about twenty in the Netherlands alone. Of course, that task was much too heavy. The main trading-town, Dorestad, was destroyed three times within a short spell, the last time so thoroughly that its foundations were not recovered until the 20th century. Somewhere in the Meuse estuary there must have been a trading-town called Witla. No one knows exactly where this was because the Norsemen managed to literally wipe the town off the face of the earth. No wonder then that the popular cry of those days was: "Lord, deliver us from the Norsemen!" The invaders broke the gold locks of the church-books, they raped the women, kidnapped the children and rustled the cattle from their stables. The geographical location of the Netherlands became a serious drawback, for it was the operating theatre of the robbers, the area between the big rivers, from where they conducted their looting-trips as far as Aix-la-Chapelle, Cologne, Mainz and Trier.

Yet we should take care not to distort the picture of the Norsemen. True enough, their behaviour was no doubt detrimental of culture. But what we know about them was mainly derived from the monastic chronicles of those days and it stands to reason that they were painted as black as possible.

Moreover, the local authorities soon took to employing Norsemen, of course at very high remunerations, to fight new invaders. We hear of regional-Counts doing so on the Island of Walcheren and in Friesland, as well as in Normandy. Soon the Vikings proved to be very capable administrators who could without much difficulties be persuaded into embracing the Christian religion. A fairly considerable number of Norsemen settled in the coastal area and intermarried with the women there.

The Viking-attacks stopped somewhere in the middle of the 10th century. However the lasting result of their activities has been the continuous falling apart of the Frankish Empire. Which made it possible for the local small-fry authorities to act as independent monarchs of territories which were only in name still part of the West Frankish or East Frankish Empires. And that was the basis for independence of the Netherlands and Belgium.

(Radio Nederland)

R.E.S. NEWS BULLETIN

RES GENERAL SECRETARY CALLS INDONESIA "LAND OF UNPARALLELED OPPORTUNITY"

(Sydney, Australia) After a month's visit to Indonesia, Dr. Paul G. Schrotenboer, General Secretary of the Reformed Ecumenical Synod, declared here that even more impressive than the recent growth in Indonesian church membership is the opportunity there to evangelize. The citizenry, he said, is open to receive the gospel. Mr. Schrotenboer visited the islands of Sumba, Sulewesi, Java and Sumatra. He found that although the circumstances differ in each island of the archipelago, opportunity to proclaim the gospel to people who will listen and even ask to be instructed in the christian religion is present in every province.

One reason why this opportunity exists. he explained, is that the present Indonesian constitution recognizes the right of religious freedom. As an aftermath of the ill-fated Communist coup of October 1966, people in many areas have been urged to register their religion to indicate thereby that they are not sympathetic with atheistic Communism. Since the old tribal religion (animism) is not considered an official religion, the people are forced to choose between Islam, Buddhism, Hinduism and Christianity. Although Indonesia is predominantly Islam, at least statistically, many people do not feel attracted to Islam because the Communistic propaganda undermined the people's faith in the Muslim faith and at the time of the 1966 coup Islam showed that it had no place for forgiveness to those who for a while were enamored with Communism and later found that it too was found wanting. The only recourse for people, to escape the charge of atheism (which the Indonesian constitution does not officially recognize) is to register as Christians. This occasions many requests, sometimes of entire groups numbering in the hundreds, to be instructed in preparation for christian baptism.

Still another opportunity to proclaim the gospel is that the government requests religious instruction in the government schools. Therefore a number of christian normal schools have been established to train teachers who will spend their time giving religious instruction to children in the government schools for two hours a week.

The inprecendented opportunity to evangelize, Mr. Schrotenboer added, carries with it the equality great responsibility of the churches to grasp the privilege and to proclaim the gospel far and near. The easier part of the work is the instruction that leads to baptism. More difficult is the task of caring for those who have professed repentance toward God and faith in Jesus Christ. There is a very great shortage of pastors in Indonesia. There are only 1880 ordained pastors for 7813 Protestant congregations belonging to the Indonesian Council of Churches.

There are three RES member churches in Indonesia, two in Central Java and one in Sumba. Three others may also be represented at the coming RES assembly in Amsterdam in August.

•

DUTCH SYNOD POSTPONES DECISION ON PLACE OF WOMEN IN MINISTRY OF CHURCH

(Utrecht) A definite decision whether women will be allowed to assume office in the Reformed Churches in the Netherlands has been postponed. The Synod decided to wait with taking the decision until after the Reformed Ecumenical Synod has met in Amsterdam in August of this year.

Several churches of the RES expressed their negative opinion concerning the permissibility of ordaning women to church office.

A report on Women and Office to the coming Amsterdam RES assembly recommends that the Reformed Ecumenical Synod declare that, in view of Scripture and the early practice, the office of an ordained deaconess or woman deacon should be restored in Reformed churches. The report also proposes that the RES stimulate the constituent churches to probe further into the question whether all ecclesiastical offices should be opened to women, taking into account her own nature.

•

NETHERLANDS REFORMED CHURCH MAY TRAIN PASTORS AT FREE UNIVERSITY

A number of clases (Presbyteries) of the Netherlands Reformed Church (Hervormde Kerk) have requested the synod to ask its council for church and theology and its commission on theological education to investigate whether the church's seminary training can occur at the Free University of Amsterdam, the Theological College in Kampen and the Roman Catholic University in Nijmegen.

The Netherlands Reformed church has no theological school of its own. Training for pastors is now given at the state universities in Leiden, Groningen and Utrecht, and in the municipal university of Amsterdam.

•

INDIAN REFORMED CHURCH IN SOUTH AFRICA TO BE ORGANIZED

(DRC Newsletter) With the institution of the third congregation of the Indian Reformed Church in 1965, a new milestone was reached in the life of the church. A beginning was therefore made in drafting a church order. After the completion of the order it was passed by the general synod of the mother church and now awaits approval by the synod of the Indian Reformed Church. This church order covers the name of the church, the church connection, the confessional foundation (Holy Scripture and Reformed), the offices of the church (minister, elder and deacon), the work of the church council, circuit and synod, and matters of discipline.

The training of Indian ministers has progressed so far that the first candidates for the ministry will commence their studies at the University College in Durban this year. The Theological Department of the University College was established recently. The course will lead to a B.A. (Theology) degree.

This year the oldest congregation, Durban North, will call the other congregations to an assembly at which a synod will be instituted, a church connection established, and the church order approved. At the same time the first young Indians will start their studies for the ministry.

•

SYNOD OF REFORMED CHURCHES IN NETHERLANDS DECIDE NOT TO JOIN WORLD COUNCIL

In a nearly unanimous decision, the General Synod of the Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde) decided not yet to join the World Council of Churches. The decision was taken by the Synod after its advisory committee reported that out of 200 congregations which registered an opinion 75 had objections to joining, at least at the present time, and 66 favored joining. Twenty-five churches reported that they could not come to a decision because of the divided opinion in the church councils.

Not only from local congregations but also from a number of classes and particular synods reactions had been received. Here also there was a difference of opinion. Among those who disapproved of joining many feared that great unrest would result among the Reformed Churches if the decision to join was taken at this time.

In making its decision, the Synod reaffirmed its statement of 1963 that there is in principle no decisive objection against joining the World Council. But because the opinions were so greatly divided, it was decided to provide clear information once again before taking a decision.

The Synod also affirmed that in the reactions from the churches it found no valid objections against the positive judgment which the 1963 Synod had given on World Council membership. For this reason it has been decided to publish in the near future a simple statement in which the decision of 1963 is explained and why at that time the Synod reversed its previous decision not to join the World Council.

During the consideration of the committee's report on the World Council mention was made of the WCC's political, social and economic activities. The question was asked whether these have a rightful place in an ecclesiastical consultation. The Committee which will report to a following Synod has been charged to consider whether the Reformed churches should participate in all these activities.

The General Synod also decided to send two observer consultants to the Assembly of the World Council in Uppsala in July.

•

REFORMED CHURCHES IN NETHERLANDS APPROVE UNION OF WORLD ALLIANCE OF REFORMED CHURCHES AND INTERNATIONAL COUNCIL OF CONGREGATIONAL CHURCHES

At its General Synod in January the Reformed Churches in the Netherlands decided to approve the proposed union in 1970 of the World Alliance of Reformed Churches and the International Council of Congregational Churches. In taking this decision the Dutch church "expressly pointed to the danger that in the proposed union the Reformed confession will be relegated to the background and that the Synod therefore asks the necessary guarantee that the Reformed confession will not be endangered but will continue to function in the new union."

In the united world body there will be 120 churches and 55 million people.

•

REFORMED THEOLOGICAL COLLEGE, GEELONG, VICTORIA, AUSTRALIA SMALL BUT ECUMENICAL

The Reformed Theological College commenced its 1968 school year on February 19 with a total enrolment of eighteen students. Two or three late enrolments are expected. Among the students enrolled are students of Presbyterian, Reformed Presbyterian, Anglican, Congregational and Reformed churches. Four countries are represented: Australia, New Zealand, Taiwan, The Netherlands and possibly United States and Great Britain.

The ecumenical and international character of the college is also evidenced in the faculty. The principal is Reformed Presbyterian of Irish origin, the vice principal is Reformed of Dutch origin, the secretary is Christian Reformed from the U.S. and the registrar is of Australian Presbyterian parentage. The assistant lecturer in languages is of New Zealand Presbyterian stock.

•

AFTERMATH OF NEW ZEALAND HERESY TRIAL

In November, 1967 Mr. R. J. Wardlaw, an elder of the Presbyterian Church of New Zealand brought charges against Principal J. G. Geering, an ordained minister of the same denomination. The charges were dismissed by the General Assembly. (See RES NE November 21, 1967). Excerpts from the charges and responses follow.

The charges of Mr. Wardlaw:

It is an offence to teach doctrines contrary to the Bible as interpreted by the subordinate standards and the Declaratory Act of the Church. Principal Geering has . . . been guilty of grave impropriety of conduct and has taught doctrines as mentioned hereafter and which are clearly doctrinal errors . . .

(a) The denial of the supernatural and therefore of the Christian doctrine of a transcendent Creator God.

(b) The denial of Holy Scripture as the revelation of God, in written form, by the inspiration of the Holy Spirit.

(c) The denial of the deity and of the supernatural power of Christ.

(d) The denial that Christ was raised from the dead, leaving the tomb empty.

(e) The denial of a life to come.

The reply of Principal Geering:

"Underlying the remarks of my accusers is the premise that faith consists of the holding of certain beliefs. I do not hold this premise, and draw a fairly clear distinction between faith, and a set of beliefs.

"Faith is not primarily what you find in creeds, confessions and books of theology. Faith is what exists in people. Christian faith is the response of the whole person to the Word of God that comes to him from the Christian heritage.

"Together with a great many others in the church I cannot agree with this view (that the subordinate standards constitute an adequate functional rule wherewith to measure a minister's doctrinal belief, and assess whether he is properly keeping his vows or not) although in constitutional theory it may seem unanswerable."

Press reactions:

The Outlook—

Firstly a victory has been fought and won for a disciplined freedom. Assembly has not given licence to anyone in the Church to think and preach as he wills: it has extended its protection to careful, radical scholarship which is prepared to act within the Fellowship of the Church, and to engage in dialogue with more traditional, mainstream views.

Secondly, we have entered a new era with regard to the Church's "subordinate standards".

Mr. R. J. Wardlaw's charges against Principal Geering appealed to the Bible (the "supreme standard") and to the subordinate standards. In the course of his reply, Principal Geering admitted that, given Mr. Wardlaw's premises, the charges had substance.

By implication, then, the Principal submitted himself to the Assembly to decide whether the subordinate standards are adequate as an expression of belief in the twentieth century.

The Australia Church Record—

"Evangelicals all over the world must have been shocked by the decision of the New Zealand Presbyterian Assembly to free theological professor Lloyd Geering from the charges of heresy.

"It seems as though denominations no longer care for the inclusion of the conscience of evangelicals on interpretation of Scripture. Anyone with any sense of history recognizes that the Churches, such as Presbyterian and Methodist and, in many places, Church of England, have departed a long way from their origins and from their historic declarations of faith.

"At what point does a Church depart from the truth so seriously that evangelicals need to separate in order to maintain a distinctive Gospel message? The New Zealand Presbyterians have taught us that this decision may be with us sooner than we have imagined."

Evangelical Action—

Irreparable damage has been done. For Geering will go on teaching and ministers will go on preaching this new Gospel which is not a Gospel at all but a denial of all that the Gospel stands for.

The Contender—

Make no mistake about it: this event will have important and far-reaching effects. One of them is crystal clear: There will no longer be any significant Evangelical opposition.

Trowel and Sword—

The contrast is that between biblical Christianity and Modernism. Let no one be mistaken. Conservatism and progressivity have really nothing to do with the whole issue. The controversy is nothing else than a repetition of the battle between scriptural orthodoxy and unscriptural modernism, as we have witnessed it in the 19th century and the first decades of this century.

•

PRESBYTERIANS FAIL TO UNITE LIBERALS AND CONSERVATIVES

(EPS) A two-day conference in Atlanta, Georgia to settle differences between a liberal and a conservative faction of the Presbyterian Church U.S. has ended with both sides resolved to pursue their separate courses.

A leader of Concerned Presbyterians, a conservative group, said his organization would continue to oppose ecumenical movements and a new church emphasis on social problems.

Spokesmen for the Fellowship of Concern, the liberal faction, said they would not cease efforts towards "a more vital role for our church in the struggle for social justice and the search for Christian unity".

Both Dr. Marshall Dendy, moderator of the denomination, and a former moderator, the Rev. William Elliot of Dallas, said during the meeting that the factionalism was weakening the church and that the two factions should disband.

The church in its policy resolutions has recently moved away from traditional Southern church attitudes on social questions.

•

ASHEVILLE PRESBYTERY ASKS COCU WITHDRAWAL

(Presbyterian Journal) Asheville Presbytery has asked the 1968 General Assembly of the Presbyterian Church US to withdraw from COCU (the Consultation on Church Union).

Among the reasons given in the overture, which was adopted during the presbytery's winter meeting here, were that the Church's constitution allows merger only with other denominations "whose organization is conformed to the doctrines and order of this Church;" and that COCU has already decided that the proposed united Church "shall have an Episcopal form of government."

In other action, the presbytery enrolled its first distaff candidate for the ministry. Miss Sandra R. Brown, a member of Asheville's First Church and a beginning student at Union Seminary in Richmond, was approved as a candidate on a divided voice vote.

•

SPECIAL REPORT

The Reformed Ecumenical Synod is represented in Australia by three Reformed Churches: The Presbyterian Church of Eastern Australia (a sister church to the Free Church of Scotland), The Refomed Presbyterian Church (affiliated with The Reformed Presbyterian Church of Ireland) and The Reformed Churches of Australia (of Dutch origin). While each has been represented at past Ecumenical Synods, and all seek to express the Reformed Ecumenical spirit in an Australian Council of Reformed Churches, yet there has been a feeling of isolation. However, the recent visit of the RES General Secretary, Dr. Paul G. Schrotenboer, has given us a greater sense of 'belonging," and been a stimulus for a stronger united witness.

Dr. Schrotenboer addressed enthusiastic Public Rallies in Sydney and Melbourne (the latter somewhat curtailed by electricity restrictions), had conferences with Reformed leaders (not only those in RES Churches but in others), and participated in the Annual Meeting of the Australian Council, as well as preaching at several Reformed Churches. He was the guest speaker at the Opening session of the Reformed Theological College, Geelong.

It was most interesting and gratifying to hear his report of other Reformed Churches which he had visited on his trip and realize that we are one with them in faith and fellowship. His address on "The Challenge and Prospects of Reformed Ecumenism" was both encouraging and illuminating, and helped us to see our place in the whole world scene and also in the local situation. It was resolved to have more regional conferences and local rallies and also seek to extend the Reformed witness by literature and personal contacts.

Dr. Klaas Runia, Vice-Principal and Professor of Systematic Theology at the Reformed Theological College in Geelong, was appointed the President of the Australian Council for the ensuing year, and commissioned to convey greetings and good wishes to the Reformed Churches in Indonesia and to other Reformed Churches when he is overseas attending the Reformed Ecumenical Synod in Amsterdam. The Honorary Secretary, the Rev. W. R. McEwen, of the Reformed Presbyterian Church, was reappointed.

•

NEW REFORMED CHURCH TO BE ORGANIZED IN ETHIOPIA

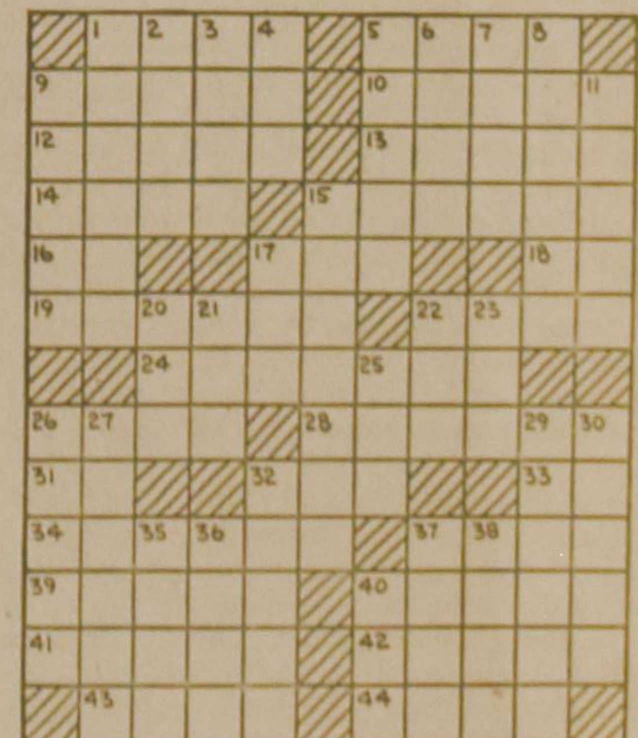
In an important decision, the Ethiopian Mission of the Orthodox Presbyterian Church has decided to organize a Reformed denomination with three congregations. The new denomination, which will be organized in consultation with the national believers, will have congregations in the Adi Caieh-Senafe area, and in Ghinda and Massawa.

The mission is now working with believers in these areas to prepare standards for the church which will regulate the doctrine, government, worship and discipline of the new church. In order to strengthen the believers and the new church an annual Bible conference for the three congregations will be arranged. The first conference is planned tentatively for September.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Glide
5. Strike
9. Abundant
10. Stogie
12. Quantities of paper
13. Lift
14. Guys' companions
15. Glum
16. Biblical city
17. Large
18. Overhead train
19. Forest-like
22. Game fish
24. Aircraft part
26. Tardy
28. River current
31. Bovine
32. Islet
33. What?
34. Starry
37. Dancer
39. Pools
40. Audibly
41. Fishing net
42. Bellows
43. Specks
44. Givê over

DOWN
1. Smudgy
2. Precious stone
3. Charity
4. Legal matter
5. Stunted tree
6. Prevaricator
7. Exchange premium
8. Annie Oakleys
9. Giant with 100 eyes
11. Staggers
15. Ore
17. Cornwall mine
20. Buddhist pillar
21. Struggle
22. Bravura jazz
23. Blackbird
25. Beam
26. Earths
27. Crown vetch
29. Staid
30. Lean-tos
32. Packing boxes
35. Threesome
36. Hire
37. Genus of lily
38. Burden
40. Rainbow





SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With grateful hearts our thanks we bring to God who has blessed us with the birth of our baby girl whom we call

GRACIA MARILYN

after both her grandmothers.

Born on February 23rd, 1968.

Her proud brothers are Corwin and Calvin.

Happy parents:
J. Kruk.
L. Kruk—Bandringa.

Box 58, Hammond, B.C.

With thanks to God we gratefully announce the birth of our son, whom we named

FREDERICK GEORGE EVERETT

A brother for Luke.

Herman and Rini Koops (nee Witvoet).

395 Dundas Street,
London, Ont.

February 26, 1968.

On March 4, 1968, we gratefully celebrated with our parents

JOHANNES VANDERKUIP
and
GEERTRUIDA CATHARINA VANDERKUIP, nee BOSMA

their 25th wedding anniversary.

We pray that the Lord will give them many more happy years together and that we may continue to enjoy their company and guidance.

Their thankful children:
Sylvia and Bill deVries.
Bob and Henny (engaged).
Carl.
Rick.

12 Else Street,
St. Catharines, Ont.

"For I will turn their mourning into joy, and will comfort them, and make them rejoice from their sorrow." Jer. 31:13b.

MARIA VAN GILS
(nee Yzerman)
and
GOVERT JOHN BUYS

are pleased to announce their marriage, which will take place D.V. on Friday, March 15th, 1968 at 7 p.m. in the First Christian Reformed Church of Owen Sound, Ontario.

Reverend J. J. H. Hofland officiating.

Future address:
R.R. 4, Tara, Ont.

Mr. & Mrs. John Buesink of Strathroy wishes to announce the forthcoming marriage of their daughter

JOAN G.
to
Mr. VINCENT VAN DIJK

son of Rev. & Mrs. Wiebe van Dijk, Orillia, Ont.

The wedding will take place on Monday, March 18, 1968, D.V. at 4 o'clock p.m.

East Christian Reformed Church of Strathroy, Ont.

Rev. W. van Dijk officiating.

Pauwels
Travel Bureau

95 Dalhousie Street
Brantford, Ontario

Tel. 752-6583 Res. 759-3209

Uw Nederlands Reisbureel in Brantford en omgeving.

SPECIALE GROEPSREIZEN NAAR NEDERLAND

God suddenly took unto Himself our dearly beloved husband, father and grandfather

GERRIT METSELAAR,

at the age of 55 years.

Job 1:21b.

St. Thomas, Ont.:
Mrs. Jannetje Metselaar—Vande Kamp.

Dutton, Ont.:
Hank,
Norma Vanderhorst—Cairns.

Sarnia, Ont.:
Margje,
Nick Jonkman—Metselaar.

Atwood, Ont.:
Hermanna,
Peter Van Leeuwen—Metselaar.

St. Thomas, Ont.:
Albert.
Dirk.
Geraldine.
Jenny.
Henriette.
And 6 grandchildren.

36 Steele Street,
St. Thomas, Ontario.

February 27, 1968.

On the 17th of February 1968 the Lord took home our dear son and brother, brother-in-law and uncle

GERRIT METSELAAR,

beloved husband of Janny Vande Kamp.

1 Corinthians 15: 57.

Albert Metselaar, Driebergen (Neth.).
Frens Waninge, Koekange (Neth.).
Hennie & Evert v. d. Beek— Metselaar, Driebergen (Neth.).
Herman & Luus Metselaar—Koemans, Maartensdijk (Neth.).
Mary & Andries Renselaar—Metselaar, Soestdijk (Neth.).
Henk & Trien Metselaar—Hiemstra, Oshawa, Ont.
Dien & Gerrit Vander Kooy— Metselaar, Stirling, Ont.

De Vrouwenvereniging "The Burning Lights" betuigt haar innig medeleven aan Mrs. Jannie Metselaar en haar kinderen bij het plotseling overlijden van haar geliefde man en hun vader

Mr. G. METSELAAR.

"Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten."
Jes. 55:9.

Het bestuur en leden.

27 Februari 1968.

St. Thomas, Ont.

Langs deze weg betuigen we ons innig meeleven met ons bestuurslid Mrs. J. Metselaar van St. Thomas in het verlies van haar echtgenoot

Mr. METSELAAR.

Geve de Here haar en de kinderen kracht om moedig verder te gaan.

Namens het "District of Chr. Ref. Ladies' Societies of S.W. Ontario",

Mrs. O. Deelstra, pres.
Mrs. N. Dykhuis, secr.

Wanted:

The Algonquin Cadet Council is looking for

A FIELD AND SOME BUSH

to hold their annual camp-weekend in May. Preferably within a sixty mile radius of Toronto.

Contact: G. Pypker, 99 Bishop Ave., Willowdale, Ont. Phone 221-5232.

Attractive, deluxe one-bedroom

APARTMENT

- ideal for couple.
- near Church and School.
- near Mt. Hamilton shopping areas.
- private washroom.
- phone 383-8221.

Well-established

BARBER-SHOP

for rent, with equipment, downtown Niagara Falls. Earnings $170.— to $190.— weekly. Many Dutch customers. Write Hank's Barbershop, 767 Queen Street, Niagara Falls, Ont. Telephone 356-2926.

Welke jonge vrouw of weduwe zou de

HUISHOUDING

willen verzorgen in moederloos gezin met 3 schoolgaande kinderen (9—14 jaar). Christian Reformed. Toronto-Hamilton area. Brieven onder no. 2035 aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For sale:

100 ACRES

rich clayloam farm, 88 acres workable, 12 acres bush, solid brick house, attached two-car garage. Large barn, hog barn, driving shed, drilled well, waterbowls, stanchions, litter carrier, cemented yard, hydro throughout. Less than 5 miles from Reformed and Chr. Reformed Churches. Drayton area. Low downpayment, owner is moving. For more information phone 519 - 638-2169.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

FRIEZEN
KOM NEI
JARVIS
Woansdei 27 Maert

Hald dizze joun frij.

SAMENSPRAKEN EN MESYK. FOARDRACHTEN EN SJONGEN.

Neijer berjucht folget.

---

220 Acre
FARM

Melkcontract. 7 mijlen van Jarvis, Ont. Dubbel huis, geschikt voor 2 gezinnen. Huis heeft alle moderne voorzieningen. Grote barns, met barn-cleaner. 2 Silo's. Machineschuur. Varkenshok. 85 stuks Holstein vee. Alle benodigde machines.

Vraagprijs $90,000, met $30,000 down.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.

Phone LI 9-3894

LONDON, ONTARIO

$500 down

I have several 2, 3 and 4-bedroom homes for N.H.A. mortgage arrangements up to $10,000 which includes remodelling, with monthly payment of principal, interest and taxes from about $95 to $115. For more information call

Bus. 433-8184
Res. 455-7177
or write

TED SAKER - Realtor

367 Queens Ave., LONDON, ONT.

De Natuurgeneeswijze

breekt zich onweerstaanbaar baan. Reeds 42 jaren boeken wij ongelooflijk mooie resultaten. Wat U ook mankeert en wat U ook al hebt geprobeerd, hier ligt Uw grote kans. Wij leveren onschad. geneeskruiden voor alle slepende ziekten. Toezend. desgew. in blanco verpakk.! Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Prince Edward County
Dairy Farm

175 acres. 7-room home with modern kitchen and bath. Modern dairy barn, to meet dairy regulations, water bowls, bulk tank, milk contract, stable cleaner, livestock and full line of equipment including irrigation outfit. Loafing barn and other buildings. Abundance of water. To be sold as going concern. Apply to GERALD VINCENT, Real Estate Broker, Box 595, Picton, Ontario. Phone 613-476-5697.

GRIMSBY AREA

Greenhouse and 2 storey home in Grimsby area on main hwy. Good potential for willing couple. Owner anxious to sell. Open to offers.

Broiler - Turkey Farm — 2 new barns, 12,500 birds, 3 crops per year plus 50 acres of land with 2 storey home. Ideal for large family. Try your offer.

In Town

Choice Location — 3 Bedroom — 1½ storey home near schools and shopping. Detached garage. Low down payment. Taxes only $218.00. Price $15,500.00.

Call
KEES VAN LEEUWEN
agent for:

ADAM DOPKO
REAL ESTATE

90 Main West
GRIMSBY

643-3721 Phone 945-5429

Wanted:

2 GIRLS

to share furnished apartment with a young working girl in Hamilton. Call 389-0388 after 4:30 p.m. Available now.

Wanted:

EXPERIENCED MAN FOR GREENHOUSES

All year round employment. Write or phone Van Berkel Greenhouses Ltd. Wholesale Florist, Mountainview Rd., R.R. 3, Beamsville, Ont. Phone 563-8782.

KOMME JIMME EK
op 'e Fryske Joun

dy't Freed 22 Maert o.s. hâlden wurdt yn'e

St. Bartholomew Church
(Cathcart at Colborne)

YN SARNIA?

MUSYK, SANG, HARMOANIKA EN PIANO FOARDRACHTEN EN STUKJES.

Kofje mei fryske koeke frij d'r op ta. Gasten ut Detroit en Grand Rapids. Plak foar 150.

Tagong ien dollar de man.
Tsjuch up . . . .

Vraagprijs $19,900.—

4 Flinke slaapkamers en volop woonruimte voor $152.00 per maand, belasting inbegrepen. Down payment ongeveer $3,700.—. Dit huis is dicht bij winkels, school en bus-stop.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634-9483

Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

ADVERTEERT IN ONS BLAD

PRICE INCREASE MATTHEW HENRY ONE VOLUME COMMENTARY

This book which already is being used in many Reformed homes (over 2000 pages most readable and trustworthy commentary on the whole Bible) is still available for only $10.95 until March 26, thereafter $12.95. Send YOUR order **today.**

"The Family Bookstore"

Burlington Book & Bible House

468 BRANT STREET BURLINGTON *Opp. the A & P – free parking in rear of our store — Phone 637-9151 (area code 416)*

U.S. $3,441,000,000

was the acquisition cost of Government Surplus Goods sold during 1965 to the public within the NATO—countries, at fractions of the original costs. Government Surplus Goods represent merchandise of all categories, used as well as unused, and may be purchased by anyone. (On sales to citizens of other than NATO countries, take care to note regulations set forth). Here are a few examples of sales having taken place:

Military jeep $50	**Aircraft radar $35**
Electric drill $3	**Radio receiver $4**
Lathe $5	**Motorcycle $4**
Motor scooter $5	**2 ton trailer $12**
4 ton trailer $19	**Refrigerator $14**
Petrol tractor $20	**Diesel tractor $26**
Snowmobile $15	**Film camera $3**
5 ton truck $52	**3 ton truck $44**
Fork lift $115	**Bicycle 50¢**
Bulldozer $97	**Cement mixer $2**
Tent $1.50	**Sleeping bag 50¢**
Duplicator $2	**Rifle $2**
Adding machine $5	**Typewriter $3**
Binoculars $1.50	**Plastic boat $5**
Outboard motor $7	**Skis $1**

Daily sales are conducted in the United States

Complete catalog of all Government Surplus Depots and Sales Offices throughout the NATO-countries, together with information on the regulations governing the disposal and distribution of Government Surplus Goods and all registration and bid forms, may be ordered from:

D.S.A.S. MARI
Nato Surplus Information Center
Oslo-Grefsen, Norway

exclusively. The entire catalog is sent free of charge *upon payment of U.S. $1.00 in banknotes*, to cover postage and registration fees. U.S. citizens may also make their payment through bankers certified cheque or draft.

The following payment methods are also accepted from: GREAT BRITAIN: To accounts with Barclays Bank Limited, Lloyds Bank Limited and Midland Bank Limited. FEDERAL GERMAN REPUBLIC: Postal account 6033 Hamburg. DENMARK: Postal account 34834 Copenhagen. NORWAY: Postal account 547282 Stockholm. FINLAND: Postal occount 112085 Helsinki. SWITZERLAND: Postal account 33795 Basel. THE NETHERLANDS: Postal account 11816 The Hague. ITALY: Postal account 1/41618 Roma. (U.S. and CANADA citizens are requested not to make payments directly to any European account unless the catalog should be sent to an address in the same country.)

To: D.S.A.S. MARI, Nato Surplus Information Center, Oslo-Grefsen, Norway.
Enclosed find the amount of U.S. $1.00 in banknote, Bankers cheque or draft. Please send a complete catalog to:
Name
Street
City Prov.
Country

KEN UW RECHTEN

De "Canada Fair Employment Practices Act (1953)" verbiedt discriminatie bij werkverschaffen en vakbondlidmaatschap op grond van ras, huidskleur, godsdienst of land van herkomst.

Gelijksoortige wetten zijn van kracht in de volgende provincies: Ontario, Quebec, New Brunswick, Nova Scotia, Manitoba, Saskatchewan, Alberta en British Columbia.

Voor een brochure beschrijvende dit deel van de wetgeving, tevens bevattende adressen van de diverse juridische kantoren waarbij klachten kunnen worden ingediend, schrijf aan:

Fair Employment Practices Branch,
Canada Department of Labour,
Ottawa, Ontario.

Canada Department of Labour

Hon. John R. Nicholson, Minister

George V. Haythorne, Deputy Minister

BLOEDBAD IN VIETNAM

Zes zendelingen vinden de dood tijdens de Nieuwjaarspauze

De Christian and Missionary Alliance heeft in Zuid Viet Nam veertien zendingsposten. De één meer, de ander minder, maar alle veertien hebben momenteel de speciale zorg van het thuisfront. De oorlog is fel en duurt lang. Hoe zullen deze zendingsposten tenslotte uit de strijd te voorschijn komen?

Op 30 of 31 januari is daar iets verschrikkelijks gebeurd, iets dat men wel voor mogelijk achtte, maar dat toch als een schok kwam toen het gebeurde. **Christianity Today** heeft in het nummer van 1 maart een rapport over dit gebeuren gepubliceerd, waaraan wij enkele gegevens ontlenen.

Het was een warme tropische nacht, toen plotseling een hevige explosie werd waargenomen. Eén van de drie huizen van de Christian and Missionary Alliance zendingspost in Barr Me Thuot was opgeblazen. Leon Griswold, een rustend verzekeringsman uit White Plains, New York, vond onmiddellijk de dood. Zijn dochter Carolyn werd ernstig verwond.

Zendelingen in de andere huizen brachten Miss Griswold dadelijk over en verpleegden haar tot de volgende dag. Rev. Robert Ziemer en Rev. C. Edward Thompson realiseerden zich, dat zij openstonden voor verdere aanvallen, hoewel hun betonnen huizen dicht bij de Amerikaanse voorposten gelegen waren. Ze maakten een loopgraaf vanuit de vuilnisput, juist groot genoeg voor de gehele staf om zich gedurende de nacht te beschermen.

Zoals verwacht werd, bliezen de Viet Cong de andere twee huizen op. Toen het daglicht werd besloten de twee mannen met de Viet Cong te onderhandelen om Miss Griswold naar een ziekenhuis te vervoeren. Zij werden op dezelfde plaats echter neergeschoten. Daarna vernielden de guerillas de loopgraaf en doodden Mrs. Thompson en Miss Ruth Wilting, een verpleegster uit Cleveland. Mrs. Ziemer en Miss Betty Olson werden gedwongen de aanvallers naar het nabijgelegen huis van Henry Blood, een van de vertalers van de Wycliffe Bible Translators, te brengen. Blood en Miss Olsen werden gevangen genomen, terwijl Mrs. Ziemer en Miss Griswold per vliegtuig naar een ziekenhuis werden getransporteerd, waar Miss Griswold stierf.

En hiermede is ogenschijnlijk een einde gekomen aan de zendingspost Ban Me Thuot van de Christian and Missionary Alliance. Schijnbaar, want nog steeds is het bloed der martelaren het zaad der kerk.

Ziemer was 49 jaar oud en is de zoon van een bekend predikant in Toledo, Ohio. Hij woonde in Viet Nam gedurende de laatste twintig jaar. Hij heeft het gehele Nieuwe Testament in het Raday dialect vertaald, welk dialect door 200.000 in de centrale hooglanden wordt gesproken.

De Thompsons laten vijf kinderen na, die allen in Maleisië waren ten tijde van de aanslag.

Miss Griswold diende in Viet Nam sinds 1952. Zij was in het bijzonder populair met kinderen en jongemensen. Na haar moeder's dood besloot haar vader, die nog steeds zeer vitaal is, de rest van zijn leven in Viet Nam door te brengen. Hij deed administratief werk in de zendingspost Ban Me Thuot.

De dood van Miss Wilting kracht een einde aan een droevige periode. Zij was de verloofde van Dan Gerber, een Mennoniet, een van de drie zendelingen die op 30 mei 1962 door de Viet Cong ontvoerd waren. Gerber en Miss Wilting hadden juist hun verloving bekend gemaakt en maakten samen een wandeling toen hij ontvoerd werd. Zij hield de hoop levend, dat hij nog in leven was en op een goede dag zou worden vrijgelaten. Zij zal dit nu niet meer beleven.

Op de dag, dat deze zes mensen het slachtoffer werden van de strijd om de macht in Viet Nam en zij zonder vorm van proces werden neergeschoten of gebombardeerd, ging er in de hemel een deur open en werd het hun toegeroepen: "Kom in, gij gezegenden des Vaders, en beërf het Koninkrijk."

FUEL

(Continued from page 6)

than improving the internal combustion engine. There have been predictions that the first electric production models will be on our roads within five years, and that by the year 2000 all of our cars will run on batteries. Oilmen don't agree—and it's not simply a matter of blind loyalty. 'It's like the hovercraft or atomic submarines,' says Charles Rupar, fuel specialist at Imperial's research department in Sarnia. He foresees the electric car fulfilling a specialized use, but not becoming an all-purpose vehicle. 'The electric car seems bound to come, and it will find its own slot as these other forms of transportation are doing,' he says. 'There's no doubt it would be handy for some purposes.'

It is doubtful if the electric car will ever be able to match the speed, range, economy and convenience of the gasoline-powered car, and for these reasons oilmen don't see the electric car as a threat, even in the United States, where electric-car talk is loudest. Last March the chairman of the American Petroleum Institute told a government committee investigating the electric car as a way of combatting pollution that 'by the time an electric car can be mass-produced and marketed . . . emissions from internal combustion engines will have long since been controlled.'

Pollution control is of concern to the oil industry on a wider basis, too, because it means that sulphur—the main source of pollution in crude oil, natural gas and coal—has to be removed before fuel is burned. There is little sulphur in gasoline, but in the heavy fuels used in industry it constitutes from 2½ to 3 per cent. Eventually this will be brought down to between ½ and 1 per cent.

Fuel cells present an interesting alternative to present-day power plants. By converting chemical energy directly into electrical energy, with a minimum of moving parts, theoretically they can use nearly all of a fuel's energy, compared to 40 per cent efficiency for a modern steam turbine and 15 to 25 per cent for an internal combustion engine.

Most experiments with fuel cells use hydrogen and oxygen as fuel, but methanol from natural gas is a possibility. However, it is generally conceded that fuel cells will not be found economical for widespread use during this century.

Every portent promises that the petroleum industry will be as important in the next generation as it has been in this one, even though petroleum is classified as an irreplaceable resource. Because of this, a healthy reserve will be necessary to permit the great production increases that face Canadian oil. For the past 10 years, exploration and improved recovery techniques have kept reserves growing faster than production in Canada; last year the reserves were sufficient to last 24 years at the 1966 rate of production. These estimates don't include the oil in the Athabasca tar sands or the black oil fields of Alberta. Nor do they take into account the potential discoveries off-shore under the continental shelves, or in the remote and untapped islands of the Arctic. As the energy demands of the future increase, it is certain that the uses of petroleum will increase to meet them.

(Imperial Oil)

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.,
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book:

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13,00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis ee.. premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. **De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!**

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktjik van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Het boek dat voor het eerst in 1685 werd gepubliceerd, heeft reeds veel herdrukken beleefd. Ook vandaag is er nog veel vraag naar dit boekje.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

New 'premieboeken'

For one subscriber:

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

MY STORY, by Doctor Tom Dooley.
Dr. Dooley tells about his battle against poverty, disease, and ignorance in the remote villages of Southeast Asia. Beginning with his assignment to the refugee camps of Vietnam in 1954, and ending with his tragic death from cancer at the age of thirty-four, this is the story of a young doctor whose selfless, dedicated devotion to his fellow man has inspired the entire world.

HEIDI, by Johanna Spyri.
Of all the books by Johanna Spyri, **Heidi** is the one that has won most acclaim. Since its publication in 1881, **Heidi** has been translated into many languages. Heidi, a country-girl, moved to the big city, but could not adjust herself to city life.

THE LILIES OF THE FIELD, by William E. Barrett.
The unforgettable story of a 24-year-old negro boy, Homer Smith — in the film Sidney Poitier — who built a chapel for the German nuns.

For two subscribers:

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints**, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.

GOOD NEWS FOR MODERN MAN, The New Testament in Today's English Version.
Sales of this new version, according to the Quarterly Newsletter of the Canadian Bible Society, have exceeded nine million and distribution is currently running at 100,000 a week.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the :ight attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**